

Časopis študentov GMRŠ

SLOVO

číslo 2-3

41. ročník

zima/jar 2007/2008

Čo sa v tomto čísle dočítate ?

Imatrikulácie	str. 4
Vianočná akadémia	str. 6 - 7
Interview - Naďa Tomisová	str. 14 - 16
Z vašej tvorby	str. 26 - 29
Cestujeme na Kubu	str. 40 - 41

... a mnoho zaujímavostí !!! ...

Nové Mesto nad Váhom

Šéfredaktorka :

Radka Valovičová – OKTÁVA

Zástupkyňa šéfredaktorky :

Jana Nguyenová – 3.B

Redakčná rada :

Denis Bím – 1.D

Simona Slobodová – 1.D

Dušan Adamať – 2.A

Veronika Bobošíková – 2.A

Barbora Jančová – 2.A

Jana Drhová – 2.D

Marika Wernerová – 2.D

Martin Markech – SEPTIMA

Andrea Tittelová – SEPTIMA

Zodpovedný redaktor :

PhDr. Ivan Machala

Foto:

Martin Markech

Radovan Eľko

Grafická úprava:

Radka Valovičová

Návrh a spracovanie obálky:

Martin Markech

Adresa redakcie:Gymnázium MRŠ,
Nové Mesto nad Váhom,
Športová 41, 91501**E-mail:**

Slovo.GMRS@gmail.com

Cena:

25 sk/kus

Náklad:

150 kusov

Redakcia sa s jednotlivými článkami nemusí stotožňovať.
Redakcia si vyhradzuje právo na jazykovú a štylistickú korektúru príspevkov.

*Halóó, halóó !!!**Milí naši čitatelia!**Prezradte nám váš názor na naše**SLOVO!**Povedzte nám, čo sa vám nepáči!**Navrhňte nám, čo mu ešte chýba!**Ale hlavne... Prispievajte !**My budeme len a len radi !!! :-)**ŽELÁME VÁM**PRÍJEMNÉ**ČÍTANIE !!!**Vaša redakčná rada*

"Život je ako bonboniéra... Nikdy nevieš, čo ochutnáš..."

...Pravda!

Keď som ako 10-ročná, plná ideálov vchádzala po prvýkrát do našej školy, pripadalo mi tých 8 rokov ako večnosť. Teraz, keď sa spätne obzriem, pripadá mi to, ako keby to bolo len nedávno...

Zo všetkých strán možno počuť, aká je táto doba rýchla. A človek sa ani nenazdá a je koniec. Koniec niečoho, čo bolo krásne, vynímočné alebo len jednoducho zaujímavé. Tak ako ja teraz. Pomaly si rekapitulujem, aký „pobyt tu“ bol.

Prvé týždne v novej škole, s novými spolužiakmi, patrili do kategórie zoznamovacích. Prichádzali nové kamarátstva a priateľstvá, o ktorých dúfam, že zostanú. Ešte dlho. Spoznávanie profesorov a zvykanie si na nových a hlavne oveľa starších spolužiakov, ktorí pokladali za povinnosť sa nám v bufete predbiehať :-)

Hodili nás do vody a my sme sa pomaly učili plávať... Nastúpila puberta. Prvá láska, o ktorej sa vraví, že sa na ňu nikdy nezabudne... Nové záujmy a mimovoľné poľavenie v učení :-) Kde sú tie časy, keď bolo pre mňa najdôležitejšie, aby som mala všetky nálepky Pokémonov a aby sa na mňa ten „odvedľa“ usmial? Čo mohlo byť krajšie?... Prelom medzi základnou a strednou školou bol zložitý. Začiatok piateho (prvého) ročníka sa mi príliš nevydaril. Dodnes ma to mrzí...

Teraz však viem, že lepších ľudí som stretnúť nemohla!... A prišli ďalšie zmeny. Priateľstvá sa utužili. Lásky zväzneli. Záujmy nadobudli reálne uplatnenie. Pohľad na život sa zmenil. Mne dvojnásobne. A človek, ktorý za tým stál, o tom ani nevie... A, síce posledné, aj keď určite nie menej dôležité, učenie? Ehm... Bez komentára :-)

Každé obdobie má svoje čaro. Aj keď nie vždy bolo všetko ideálne. To však patrí k tomu.

Zrazu si uvedomujem, že to všetko končí. Že za pár týždňov ráno po prebudení nebudem musieť ísť do školy. Do školy, kam som chodila „nekonečných“ osem rokov! Do školy, kde som spoznala toľko výborných ľudí, kde som zažila toľko vecí, kde... kde som prežila podstatnú časť svojho života, ktorá zanechala v mojom živote výrazné stopy. Sedím tu a píšem tieto riadky s vedomím, že to je to posledné, čo do SLOVA píšem. Že koniec. Bodka.

SLOVO, ktoré práve držíte v rukách, je výsledkom takmer polročnej „makačky“. Chcela som, aby bolo najlepšie. Chcela som odísť so ct'ou. Verím, že sa mi to aspoň čiastočne podarilo...

Budete mi chýbať! Všetci... :-(

Radka

Čo chceme s novinami našimi

Slnko vyšlo, aj noviny vyjdú, čítal som v 68-om roku v slávnom a smelom časopise Roháč. Tento slogan mi prišiel na um, keď som sa nejaké dve tisícky kilometrov od domu začal trápiť nie nad tým, čo chceme s novinami našimi, ale nad tým, čo bude s novinami našimi. Či vyjdú, keď tu, na Ostrovoch, sa ani tomu slnku výjsť nechce. Zato dažďa a snehu si tu užijeme nadmieru. Ale slnko predsa raz vyšlo. Bolo to na Veľký Piatok, deň presmutný, a predsa s takým úžasným prísľubom. Pre všetkých z nás.

V ľudskej rovine ma ako blesk zasiahla istota, že popri slnku vyjdú aj naše noviny. V duchu vidím šéfredaktorku Radku, ako v tieto sviatočné dni v Kálnici dokončuje prácu nad zrkadlom Slova č.2. Ale môj úvodník ešte nemá! No ja už na ňom pracujem, na tom inverznom špecifiku každých serioznych novín. Obrátenom preto, lebo sa píše ako posledný príspevok, ale uverejňuje sa na prvej, titulnej strane. Aj Biblia hovorí o posledných a prvých...

Napísať úvodník, keď zosumarizujem všetky tie skvelé články, ktoré som ešte doma poctivo prečítal a zodpovedne vycizeloval, mi je hračkou. Ved' ide o úderné reportáže z ďalekých krajín - Kuba, Brazília, USA, kde našla moderátorka našej TV Pohoda odrazový mostík pre cesty do sveta divov, ide o belgické reminiscencie nášho študenta -externistu, retrospektívny pohľad na Vianočnú akadémiu, ide o skvele umelecké doplnky - poviedky a básne, ktorých však je na môj vkus príliš málo, ide o správy o úspechoch našich študentov na bojiskách kultúry, športu, či na jazykových alebo iných olympiádach, tiež ankety, aforizmy, vtipy... nakoniec, všetko je vo vašich rukách, v ktorých práve držíte Slovo č.2/3. Začítajte sa do neho a posúďte, pochváľte, pokritizujte a hlavne napíšte aj vy. Akoby mimochodom si dovoľujem podotknúť, že celkom slušné číslo popredných slovenských spisovateľov a publicistov vyletelo na orbitu literatúry a tlače práve z Bajkonuru školských časopisov...

Čo na záver? Čo vlastne chceme s novinami našimi? Nič viac a nič menej než to, aby boli stále aspoň také, aké sú dnes, no so zanedbateľnou podmienkou - že vždy o trošičku lepšie.

➔ "IMATRIKULY" :-)

15. november 2007 – ŠTVRTOK: Všetci prváci na GMRŠ sa trasú od strachu a nervozity. Očakávajú poníženie a mlčky krúčia hlavami nad skúsenosťami starších žiakov, ktorí im s potešením rozprávajú svoje dávne zážitky. Ako sa nazýva táto „gymplácka slávnosť“? Imatrikulačky!

Všetko sa začalo prvou hodinou, po ktorej sa študenti presunuli do "kulturáku". Nováčikov čakalo veselé privítanie od starších spolužiakov – tretiakov. A bolo to náramne zábavné vystúpenie. Veď predsa – škodoradostný smiech je najlepši smiech!

Publikum sa výborne bavilo na pokynoch, ktoré šikovní tretiaci pripravili pre svojich milovaných prvákov. Celé predstavenie začalo privítaním našich najmladších „primákov“.

Na rozdiel od starších prvákov mali trochu slabšie úlohy, no predsa sa im podarilo dostatočne strápnit'...

Ostatní žiaci si tiež zatancovali, výdatne si pochutnali na rôznych „dobrotách“, zacvičili si, zaspievali a na záver dokonca predviedli striptíz (!).

Najväčší smiech vyvolali scény s jemne erotickým podtónom, no diváci s potešením sledovali aj iné smiešne vystúpenia imatrikulovaných žiakov.

Imatrikulovaní však boli aj noví profesori (napr. profesor Pavlíček bol hlavným hrdinom veľmi úspešnej scény inšpirovanej seriálom „Baywatch“ – Pobrežná hliadka –, bezbranná bábika nevyhnutne vyžadujúca dýchanie z úst do úst vo vedľajšej úlohe).

Tretiaci sa ukázali aj ako talentovaní herci – spomeňme paródiu na známy šoubiznisový pár, či podarenú scénu umiestnenú do prostredia psychiatrickej liečebne.

Jednoducho, bolo sa na čo pozerat'. My, ktorí sme to prežili, sa tešíme, ako sa budeme nabadúce nečinne a s úsmevom prizerať trápeniam budúcich prvákov... :-)

foto: Martin Markech

GD

Nancy Anyango

Adopcia afrických detí na diaľku

Najúčinnejším spôsobom ako Afrike pomôcť vytrhnúť sa z biedy je predovšetkým zlepšenie úrovne vzdelania jej obyvateľov. Na základe tejto myšlienky vznikol projekt humanistického centra Narovinu-Adopcia afrických detí na diaľku. Hlavným zámerom projektu je zabezpečiť deťom aspoň základné vzdelanie prostredníctvom financií od adoptívnych rodičov.

Študenti z Gymnázia Milana Rastislava Štefánika a Slovensko-španielskeho bilingválneho gymnázia v Novom Meste nad Váhom sa rozhodli podporiť tento projekt. Adoptovali sme si 17-ročné dievča Nancy Anyango z Kene. Pochádza zo slabých sociálnych pomerov, má troch mladších súrodencov, otec zomrel, a tak sa o deti stará iba matka, ktorá je nezamestnaná a nie je schopná rodinu užiť.

Nevedeli sme sa dohodnúť, či si adoptovať chlapca alebo dievča, a tak rozhodlo losovanie.

Samotnému adoptovaniu predchádzala i finančná zbierka, do ktorej sa zapojili všetci študenti a zamestnanci školy. Podarilo sa vyzbierať dostatok peňazí aj na stredoškolské štúdium pre Nancy, čo má v Afrike neoceniteľný význam. Naša škola využila možnosť písania si s dievčaťom, poslali sme jej aj balíček so školskými potrebami.

Adoptovanie černošského dieťaťa je na Slovensku stále kuriózne, ale dúfame, že možnosť vzdelávať sa dostane ešte veľa detí z krajín tretieho sveta.

Natália Solárová, SEPTIMA

foto: internet

Vianočná akadémia

So slovom Vianoce prichádzajú dni plné lásky, pokoja, porozumenia; Štedrý deň, ozdobený stromček, medovníky, hromada darčiekov; vytúžené prázdniny...No pre nás, gymnazistov, prichádza i Vianočná akadémia. Je to tradícia. Klasika. Bez nej si „to celé“ ani nevieme predstaviť. No povedzme si úprimne... Vedeli by ste si predstaviť, že by ste týždeň pred generálkou nenacvičovali narýchlo nejakú scénu či pieseň? Dni bez toho ľahkého zhonu? Spoluprácu študentov a profesorov pohmkávajúcich si vianočné koledy?

Každý rok je to iné. Originálne, veselé, krásne a stále nezabudnuteľné. M.Y, študenti a p.profesori/ky, sme ani na poslednej akadémii nesklamali :-)

Medzi čísla a vystúpenia, na ktoré len tak ľahko nezabudneme, sa určite zaradila scéna študentov z 3.C, ktorí nám predviedli, ako by vyzerala škola s profesormi Stehlikusom, Šiškusom a Mariusom Directusom Zeusom (za čias antického Grécka, na ktorej sa každý schuti zasmial ;-)) Pohltila nás aj atmosféra slávneho Moulin Rouge, ktorú nám priniesli naši štyria spolužiaci z Bilingválneho gymnázia.

Iní zase čerpali inšpiráciu z bežných hodín v škole – čo sa skutočne deje

v študentských hlavičkách počas hodiny??! O tom, že bez jazykov to nikam nevedie, sme sa presvedčili aj na English Lesson 2.

Prešli sme i kurzom randenia; videli sme Slunce, seno...; do času evergreenov nás vrátili štvrtáci; romancu z talianskej Verony nám priblížil Dormeo a Júlia; stroj premeny zase ukázal, čo je v každom z nás. Snívali ste o koncerte Spice girls? Váš sen splnili naše dievčatá z 1.B. Videli ste už trpaslíkov? Nie, neožili tí zahradní, čo stoja doma v záhrade pod jedličkou, ale tancujúci trpaslíci z 3.B!

Trochu športového ducha priniesli Akvabely a bojovému umeniu sme sa naučili s Chuckom Norrisom a kurzom karate v podaní OKTÁVY.

Bez povšimnutia neostali ani rôzne tance /moderné, hiphop, step/, ktoré sme mali možnosť vidieť v prevedení viacerých tried. Svoje umenie predviedli i žongléri, ktorí nám ukázali opäť niečo nové - svetelnú šou a vyčarili tak obdiv na každej tvári.

Ale potešené neboli len oči divákov. Zazneli piesne ako Last Christmas, Only Hope, Vianočný sen,...Medzi nezabudnuteľné spevácke výkony patrí aj hit „Wrigley’s spearmint gum“ v podaní kvinteta zo sexty. Táto pesnička nejednému divákovi znela v hlave aj týždeň po akadémii! Skutočné posolstvo Vianoc nám prezradili spolužiaci z kvarty – dokázali, že Vianoce všetkých spájajú.

Tak, ako tie predošlé, aj tohtoročná akadémia bola dôkazom toho, že sme stále kreatívni mladí ľudia, ktorí keď sa do niečoho pustia so zápalom, skutočne to stojí zato :-)) No nesmieme nespomenúť takisto naše skvelé húževnaté trio – p. profesorky Popelárovú, Majerníkovú a p. profesora Kuceka, ktorí si zaslúžia nielen obdiv, ale aj veľké „ďakujemeeeeee,“ pretože bez nich by to nefungovalo!

Janka Nguyenová
Ondrej Tupý

foto: Martin Markech

1. Program ktorej triedy sa ti/vám najviac páčil ?
2. A naopak, ktorá trieda bola podľa teba/vás najhoršia ?
3. Priblíž nám, aký program mala tvoja/vaša trieda ?
4. Zaslúžil/-i si/ste sa aj ty/vy o program ?
5. Čo si myslíš/-te, splnila akadémia zámer, teda priblíženie vianočnej atmosféry ? Ak nie, prečo ?
6. Ako celkovo hodnotíš/-te priebeh celej „Vianočnej akadémie“ ?

p.prof.Kucek

1. Jedna z najlepších bola určite 3.C
2. Bolo tam viacej slabších (smiech), ale ani jedno nebolo výrazne zlé.
3. 1.A – mala scénu, paródiu na Rómea a Júliu.
4. Svojím spôsobom áno. S mojimi kolegami som sa staral o chod celej akadémie. Starali sme sa o technické stránky akadémie.
5. Čo sa týka vianočnej atmosféry asi to, že tam bola uvoľnená atmosféra.
6. Na 1. Nebol žiadny väčší problém, extrémne sme nemuseli riešiť nič.

Miška, Sexta

1. Bolo to už dávno, ale tuším to bola 3.B
2. Každé malo niečo do seba.
3. Sexta – Chewinggum – spev a scénka z hodiny angličtiny.
4. Nie
5. Áno, splnila, aj keď by som niektoré scény z programu vynechala.
6. Z môjho pohľadu sa mi to páčilo, aj keď viem, že za tým všetkým stála určitá drina. Niektorých obdivujem za ich nápady a tiež odvahu postaviť sa na javisko.

Rišo, 2.A

1. Jednoznačne 2.A (smiech)
2. 2.D
3. Spievali Last Christmas so septimou.
4. Nie
5. Áno
6. Pohoda

Tomáš, 1.D

1. Moulin Rouge, ale aj 3.C
2. neviem
3. Žiadny, lebo nás „slávna porota“ nevybrala.
4. Nie, ale chcel som sa.
5. áno, splnila
6. 4+ , no dobre 3 (smiech)

spracovali : Barbora Jančová
Veronika Bobošíková
foto: Martin Markech

Majka, 3.A

1. 3.C – rímska škola. Ešte sa mi páčilo od Heňa, Rasťa, Maja a Jakuba : Moulin Rouge.
2. Baby, ktoré tancovali v mikulášskych kostýmoch.
3. Nevystupovali sme, keďže náš program neschválili.
4. Nie
5. Možno z časti, lebo niektoré scény boli vianočné, iné vôbec nie. Ale to vôbec nevádi, pretože podľa mňa tu ide hlavne o to, aby sme sa na akadémii pobavili.
6. Bolo to dosť dlhé a niektoré vystúpenia ma veľmi nezaujali, ale celkovo sa mi to páčilo a boli sme radi že sme si mohli spríjemniť deň a nemuseli sme sa učiť.

STUŽKOVÁÁÁÁ

Nie je stužková ako stužková. Samozrejme, nie sme prví ani poslední, ktorí si užili svoju oslavu vstupu do sveta dospelých. Krásnemu večeru, vyzdobenej sále, dobrému jedlu, povyšiványm stužkám, voňavým kvetom, veselému programu a nádhernému oblečeniu predchádzalo veľa vybavovania, ale i hádania sa. Napokon sa však všetko stihlo, vybavilo sa aj nemožné, objednalo sa aj nepotrebné. A 10.11.2007 sa to uskutočnilo.

Upršaná sobota ráno nikomu náladu nepokazila, naopak tešili sme sa a aj sme vedeli prečo. Naše očakávania sa splnili. Zažili sme trému, strach, stres, ale najmä stužkovú aká má byť. Bez pár omylov, chybičiek a vtipných situácií sa to ani nám nepodarilo. Ale o to krajší a zábavnejší sa pre nás stal tento dôležitý večer. Po všetkých oficiálnych príhovoroch, rozdaní stužiek a odovzdaní darčiekov pre pani riaditeľku, pre našich milých krstných rodičov, ktorých sme mimochodom mali až dvoch, a to pani profesorku Beňačku a pána profesora Ilieva a pre rodičov sa začala zábava. Najprv v našom podaní, kedy sme na pódiu predviedli tanečné, spievané i vtipné vystúpenia.

Milo prekvapený zostal ne jeden z nás, keď sme na tanečnom parkete zistili, že náš profesorský zbor sa vie nielen dobre zabávať, ale aj dokonale tancovať a len ťažko sa mu dalo konkurovať. Verím, že sa dobre zabavilo takmer 120 ľudí, ktorí približne o šiestej hodine večer zaplnili kultúrny dom v Podolí. Na stužkovú slávnosť už len spomíname, ale určite nezabudneme. A stopercentne nezabudnú ani naši rodičia a pedagógovia, pretože naša úžasná 4.B(ééé) vytvorila skvelú atmosféru a tancovalo sa až do rána bieleho.

Moni

4.B

4.C

23. 11. 2007. Dátum našej nezabudnuteľnej stužkovej. 18:00. Za zvukov slávnostnej hudby vchádzame do sály, aby nám bola o chvíľu na šaty a saká pripnutá zelená stužka, stužka nádeje.

Áno, stužková OKTÁVA sa jednoznačne vydarila, a to aj napriek tomu, že sme deň vopred v sále v Čachticiach nevedeli skoro ani Gaudeamus poriadne zaspievať :-). A predsa sme všetko prichystali a nacvičili.

Výstup na pódium, dojemné príhovory, so stužkovaním si skvele poradili triedna pani profesorka Mgr. Brezinská a krstný otec Mgr. Iliev. Po oficiálnej časti sme prítomných prekvapili svojim tanečným umením v mazurke. A potom sa už len jedlo, pilo, a hlavne zabávalo, program sa tiež vydaril bez väčších trapasov, jednoducho, atmosféra bola vynikajúca. Umocnili ju aj dlho pripravované „polnočné“ básničky, ktoré každého perfektne vystihli ... :-)

Čo dodať na záver? Myslím, že aj profesorský zbor sa dobre bavil a mal možnosť vidieť nás v tak trochu inom svetle. Každý z nás by si rád stužkovú zopakoval, žiaľ, je to len raz v živote, preto sa vy ostatní, ktorých to ešte len čaká, poriadne pripravte a vychutnajte si každý moment ...

Lenka Melicherová, OKTÁVA

OKTÁVA

4.D

Naša „stužková“ sa uskutočnila 30.11.2007 v kultúrnom dome v Podolí. Začiatok bol, ako zvyčajne býva na stužkových, o 18.00 hod.

Prípravy boli trochu problémové. Sálu sme si chystali sami, a preto pri príchode rodičov sme ešte stále pobehovali s fľašami :-). Čím viac sa blížil začiatok, tým viac stúpala nervozita. Upadla až po prijatí stužky, rodičovskom a profesorskom tanci. Potom nasledovala chutná večera, ktorá, dúfame, chutila všetkým.

Vieme, že každý hovorí, že tá ich stužková bola naj, ale tá naša... Tá bola skutočne najlepšia. Dôležité bolo, že sa bavili aj rodičia, aj profesori. Zábava začala už naším programom. Predviedli sme naše zdatnosti a schopnosti, ktoré možno čakať iba od nás. Musíme povedať, že všetkých zaujal. Po programe bola voľná zábava, vybláznili sme sa všetci. Trochu tomboly a výborná tortička o pol noci, aby sme si oddýchli a pokračovalo sa ďalej. Zábava trvala do neskorého večera, teda lepšie povedané, do skorého rána, keďže niektorí vytrvalci odchádzali o šiestej ráno.

Stužková sa nám veľmi páčila a je nám ľúto, že takáto akcia sa koná len raz za život. Prajeme vám veľa pevných nervov pri pripravovaní vašej stužkovej a minimálne takú zábavu, aká bola u nás. Aj keď to bude ťažké dosiahnuť.

Kolektív 4.D

... v pamäti stužková !!!!!!!

Vianoce pre všetkých

Áno, znova sa ma pri pohľade von oknom na krásnu zasneženú krajinu predou mnou, takú bielučkú a hebkú ako páperie, zmocnil ten pocit – ten neopísateľný pocit...

Práve tento rok k nám prišli na saniach presne „na minútu“ najkrajšie sviatky roka – sviatky vianočné.

Vianoce, čas pokoja a neuveriteľnej pohody; ten čas zastavenia sa, kedy si konečne nájdeme čas na tých, ktorých ľúbime.

... mohli sme už veľakrát počuť, že Vianoce nie sú o darčekom, o formálnych a nútených návštevách. Tak o čom teda skutočne sú???

Pre jedných sú Vianoce časom, kedy sa narodilo Božie dieťa, oslavujú jeho príchod, radujú sa, zídu sa na polnočnej omši. Iní ctia tradície starých mám, vypekajú medovníčky a vychutnávajú si pokoj, ktorý vládne všade navôkol. Obchodné centrá sú plné ľudí „naháňajúcich“ darčeky na poslednú chvíľu, ale „hlavne nepodliehať panike!“ (Po ulici pobežujú drobčekovia - či už s korčuľami na pleciach, alebo ťahajúc za sebou sánky, sem tam preletí popod vaše okno snehová guľa. Pre niektorých sú vianočné sviatky hlavne dni voľna, kedy môžu dať bokom počítače a papiere a nič nerobiť, poprípade neučiť sa.) Pre mňa sú Vianoce slová a skutky.

Všetko sa začalo listom. Kúskom nevinného čistého papiera, na ktorom boli slová. Zalepená obálka s nálepkou PAR AVION, cieľ Maroko. Tohto kamaráta som spoznala ešte v lete, zostali sme v kontakte, a tak ma jedného dňa napadlo, veď sa blížili Vianoce, napísať niečo o tradíciách u nás, o tom ako budem tráviť tieto dni, čo pre mňa znamenajú. Myslela som, že by to mohlo byť zaujímavé pre človeka iného náboženstva a kultúry. Nakoniec som predsa len ešte pridala pár slov, len takých obyčajných, žiadny sofistikovaný prejav alebo siahodlhé úvahy, len pár prostých slov od srdca. Zakrátko mi prišla odpoveď. Slová vďaky a úcty, plné radosti, prekvapenia...mne stekali slzy dojatia po tvári. Ako málo stačí...len pár slov stačí na to, aby bol človek šťastný, len zopár obyčajných, úprimných slov sa môže stať cennejšími ako ktorýkoľvek dar. Len jedno pohladenie a pekný pohľad. Tak málo stačí ...

Jedna vec je na Vianociach najúžasnejšia! Vianoce všetkých spájajú. Niet výstižnejších slov ako tie, ktoré nám spieval John Lennon...

...práve vtedy, keď začujem túto pesničku, viem že prichádzajú Vianoce. Nech sme akíkoľvek, tak ako „slnko svieti na všetkých ľuďoch rovnako a dážď padá na každého z nás,“ tak Vianoce sú tu pre všetkých. Nie sú oslavované len kresťanmi, nie sú považované za čisto cirkevný sviatok. Oslavujú ich tí, ktorí nevyznávajú žiadne náboženstvo; i tí, ktorí nikdy nevideli sneh. Či už nám darčeky prinesie Papa Noel, Santa Claus alebo Ježiško a nájdeme ich pod stromčekom, alebo v čižme na kozube; či na štedrovečernom stole bude kapustnica, alebo vianočný puding, je to stále o tom istom. O priateľstve, láske, pochopení, radosti a pomoci. Avšak o tom by nemali byť len Vianoce, ale celý náš život. No Vianoce, či tie posledné, alebo ktorékoľvek iné, nám toto posolstvo života pripomínajú. Dnes sa ľudia stále za niečím náhli...škola, kariéra, peniaze,...a zabúdajú na tých, ktorých ku šťastiu veľmi, veľmi potrebujú. Raz sa zobudia a zistia, že nevedia, o čom ich život je a možno zistia, že si ani nevšimli, ako zostarli, no potom už môže byť neskoro. A tak vám všetkým želim hlavne v novom roku, aby ste to posolstvo života objavili a budem spolu s vami netrpezlivo očakávať tie ďalšie Vianoce a úžasné vianočné prázdniny :-)

Janka Nguyenová

Čaro Vianoc vo Viedni

Je to naozaj výstižné vyhlásenie, že vianočná atmosféra Viedne je čarovná. Môžem to posúdiť, pretože pár dní pred Vianocami som sa prechádzala po uliciach Viedne. Bolo to v rámci školského výletu druhákov a tretiakov. Blížiac sa Vianoce bolo vidno už z autobusu, akonáhle sme prešli popri značke WIEN-VIEDEN. Všetky stromčeky v pozadí cesty boli omotané večer svietiacimi žiarovkami, vo výške budov sa objavovali ozdobné vločky, vetvičky, hviezdičky, obrysy Mikuláša a iné ozdoby bezvýhradne patriace do tohto obdobia. Najskôr sme väčšia skupinka (niektorí hneď po vystúpení z autobusu uprednostnili individuálny program) prešli do absolútneho centra Viedne. Zaradili sme sa do davu stoviek ľudí pred Sankt Stephansdomom a pomaly kráčali slimačím krokom do centra Viedne tvoreného ulicou Kärntnerstrasse. Predierali sme sa davmi turistov, ktorí sem zavítali z krajín celého sveta, aby sa pokochali krásou sviatočne vyzdobeného mesta, ktoré bývalo centrom mocnej monarchie.

Majestátna architektúra a duch histórie nás sprevádzali na každom kroku. Napriek neútechajúcemu dažďu sa tí vytrvalejší z nás rozhodli pre obhliadku budovy radnice. Na dosah sa nachádza zámok Schönbrunn obkolesený rozprávkovými záhradami. Prechádzku sme zavíšili na vianočných trhoch, kde sme ochutnali rôzne špeciality. Cestou späť sme mali ešte dvojhodinovú prestávku v nákupnom centre neďaleko od Viedne - v HUME. Mali sme možnosť trochu si oddýchnuť a doplniť energiu v Mc-Donalde, ktorý sa stal nenahraditeľnou súčasťou tohoto nákupného strediska. A potom voľne „šopovať“, t.j. nakupovať. Spokojní s nákupmi sme sa vrátili domov s úsmevom na tvári, ktorý sme nestratili aj napriek nepriaznivému počasiu.

Michaela Kolníková
SEXTA

Vianočný salón

Na Mikuláša 2007 otvorili v MsKS v NMnV predajnú výstavu umeleckých diel pod názvom Vianočný salón 2007. Na výstave sa prezentujú svojimi prácami sochári, maliari i keramici.

Zo známejších výtvarníkov tu ponúkajú záujemcom svoje artefakty akad. sochár Milan Struhárik, akad. maliar Ján Mikuška, ale aj viacerí umelci, ktorí nie sú akademicky vzdelaní – Vlado Pavlík, Ferdinand Bolebruch, Jozef Steinecker, Miroslav Hochman, Eva Harmadyová, Vilo Polák, Matej Lacko, Viera Fuseková.

Z novomestských škôl ako prvá navštívila výstavu ešte pred jej otvorením naša škola – GMRŠ, konkrétne trieda 1.D s p. prof. I. Machalom.

Jakub Ukropec 1.D

"Ten! ... Z Beckova!" :-)

Peter Ondrejovič.

Pre niekoho neznámy pán, pre niekoho známy veľmi dobre. Reč je totiž o slovenskom dobrodruhovi, rodákovi z Beckova, ktorého už poznajú ďaleko za našimi hranicami. Reč je o bývalom absolventovi nášho gymnázia, ktorý na školu nezabudol. A stále sa do nej rád vracia. Potvrdil to aj nedávnou návštevou a zároveň besedou, ktorej sa zúčastnili tretiaci a štvrtáci, ktorí si za svoj maturitný predmet vybrali práve geografiu.

Cestovanie. Horolezectvo. Paragliding. A Beckov. Témy rozhovorov, ktoré s Petrom rozhodne nebudú mať konca. Sú to jeho srdcovky, na ktoré nedá dopustiť. Vždy vám povie niečo nové...

Hneď na začiatok nás začal zasväcovať do tajov jeho expedícií. Nikto však nemohol prehliadnuť jeho nohu v sádre, k čomu sa vyjadril, že bolo už aj horšie. Optimista. Má toho za sebou viac než dosť. O tom svedčili nielen jeho slová, rovnako tiež fotografie, ktoré nám nielenže premietol s patričným komentárom, ale zároveň aj poskytol na „okopčenie“. Fotografie, ktorých cena sa môže vyšplhať do závratných výšok. Nebojí sa zneužitia. Optimista.

K tomu všetkému sa však nedostal náhodou. „Podnetom bola túžba mladého človeka po dobrodružstve a prekonávaní samého seba.“

Preto vo svojich sedemnástich rokoch po prvýkrát vyliezol na dominantu Beckova - hrad. Vraj to nebolo ťažké... A práve to ho prinútilo stanoviť si vyššie ciele. Keď už, nech je to o niečom...

Horolezectvu sa venoval celých 12 rokov. Teraz ho nájdeme skôr na vyššie spomínanom paraglidingu, alebo divej vode, alebo len tak „rekreačne“ ako sprievodcu v cestovnej kancelárii, ktorá vám však tradičnú dovolenku neponúkne. To by sme však od neho čakať ani nemohli :-)

Čo ma najviac zaujalo, boli jeho viac ako pravdivé slová: „Je to realita, boj s časom.“ Narážal tým totiž na fakt vplyvu civilizácie na ešte stále „necivilizáciu“. Vidieť ľudí, ktorí používajú kamennú sekeru... bude onedlho len to, o čom sa bude učiť z učeníc. Pokým ich nemilosrdný valec civilizácie nepremení na bezfarebnú otrhanú ľudskú masu tretieho sveta... Čo k tomu dodať...

A čo k nemu viac dodať? Odporúčam pozrieť si minimálne všetky ;-) filmy z jeho dielne a najlepšie záver si o ňom urobíte sami. A čo sme sa dozvedeli navyše? Zmaturovať z toho asi nezmaturojeme, ale zaručene to za to stálo, takže... Táto beseda sa zapísala u mňa ako jedna z tých, na ktorej čas rozhodne nebol premárnený! Už len preto, že Peter je človek, ktorého sa oplatí spoznať...

Radka

foto: Peter Ondrejovič

Na slovíčko, páni poslanci ...

V poslednom období sa študentom gymnázia naskytla už druhá možnosť stretnúť sa a diskutovať s politikmi na najrôznejšie témy. Kým v prvom prípade táto diskusia bola na pôde novomestského gymnázia a zúčastnili sa jej len študenti gymnázia, ktorí diskutovali hlavne s primátorom Nového Mesta nad Váhom pánom Trstenským, v druhom prípade sa táto diskusia uskutočnila v MsKS a zúčastnili sa jej všetci maturanti zo všetkých novomestských stredných škôl, nakoľko účasť bola povinná. Stretnutie sa začalo so 45 minútovým meškaním, ako nám bolo povedané, zapríčinenom povinnosťami na Mestskom úrade. Hlavným hosťom diskusie bola pani poslankyňa NRSR za HZDS Katarína Tóthová, ktorú sprevádzal tajomník ministerstva životného prostredia pán Jaroslav Jaduš a tiež pán primátor Jozef Trstenský spolu s poslancom mestského zastupiteľstva Vojtechom Giertlim a ďalším pánom, ktorý sa nepredstavil, pretože ho všetci podľa neho určite dobre poznáme. Ja som ho nepoznal... Takže až neskôr som sa dozvedel, že to bol viceprimátor pán Koreň.

Diskusie nemala určenú hlavnú líniu, a tak študenti dostali možnosť pýtať sa politikov na všetky otázky, ktoré by ich mohli zaujímať. Zo začiatku boli študenti dosť nesústredení a hluční, čo pravdepodobne zapríčiniť i výrazne neskorší začiatok diskusie. No po zásahu primátora, ktorý upozornil vyučujúcich, aby si spravili poriadok, keď si ich žiaci nevedia ceniť ani prítomnosť pani Tóthovej, alebo nech opustia miestnosť tí, ktorých to nezaujíma (čo žiaľ kvôli povinnej účasti všetkých maturantov nebolo možné uskutočniť), sa študenti utíšili. Mne osobne sa zdal tento zásah trocha prehnaný a zbytočný, ale na druhej strane treba uznať, že študenti sa utíšili. Aj keď možno len z dôvodu, že nechceli spôsobiť svojim vyučujúcim ďalšie neprijemnosti. Pani Tóthová nás potom informovala o tom, aká náročná je práca poslanca NRSR a že to je viac ako len samotné rokovanie v NR. Tomuto rokovaniu, ak predkladá poslanec nejaký návrh zákona, predchádza dôležitá príprava, ktorá má zabezpečiť, aby predkladaný návrh nebol v rozpore či už s Ústavou alebo s už platnými zákonmi. Taktiež nám bol predstavený zákon, ktorý má obmedziť konzumáciu alkoholu u neplnoletých, ktorého predkladateľkami sú pani Tóthová a pani Mušková. Následne na to si zobral slovo pán Jaroslav Jaduš a informoval nás o hrozbe, ktorá sa týka nás všetkých. Tou hrozbou sú prieskumné vrty na ťažbu uránu, ktoré sa uskutočňujú v našom okolí (napr. Kálnica a podobne) a zakladajú možnosť budúcej ťažby. Pri tejto téme sa študenti prebrali z letargie a viacerí sa zapojili do diskusie. Postupne sa však hlavnou témou tejto diskusie stali prijímacie skúšky (teda skôr ich zrušenie) na Právnickú fakultu UK. I keď táto diskusia bola zaujímavá a ukázala, že študenti skôr preferujú prijímacie konanie ako rozhodnutie na základe študijných výsledkov zo strednej školy, myslím že sa obrátili na nesprávne osoby so svojimi sťažnosťami. Keďže diskutovali s politikmi a nie so zástupcami Právnickej fakulty. Asi ich pomýlil fakt, že pani Tóthová okrem toho, že je poslankyňou učí i právo na vysokej škole.

Každá možnosť diskutovať s politikmi je pre študenta veľmi vítaná a dôležitá. Pomáha mu porozumieť práci politika a konfrontovať s ním svoje nazeranie na veci verejné. Preto si veľmi cením, že sa takéto stretnutie uskutočnilo a dúfam, že aj naďalej sa budú uskutočňovať.

Na záver by som si dovoľil vytknúť niekoľko nedostatkov, ktoré sa vyskytli v tejto diskusii. Azda najväčším je to, že táto diskusia bola povinná pre všetkých maturantov! To veľmi pripomína časy pred roka 1989. Ďalším nedostatkom bolo to, že sa diskusie zúčastnili len zástupcovia jednej politickej strany, preto to skôr pripomínalo míting tejto strany ako diskusiu. Osobne mi tiež vadilo, že pán poslanec Vojtech Giertli v priebehu diskusie asi 5-krát odišiel s niekým telefonovať, čo svedčí o tom, že neprikladal tejto diskusii nijakú zvláštnu váhu. Mrzí ma tiež, že študenti nevyužili možnosť na to, aby s politikmi prebrali témy, ku ktorým sa nie vždy často a radi vyjadrujú, ale skôr sa venovali téme, ktorá nespádala do ich politických právomocí.

Želám si, nech sa takéto stretnutia uskutočňujú aj v budúcnosti, ale nech sú postavené na slobodnej účasti študentov a kritickej diskusii.

Martin Pažitný, 4.D

Nad'a Tomisová

Je mladá, no napriek tomu je jej život bohatý, plný skúseností a nezabudnuteľných zážitkov.

Moja príjemná, sympatická kolegyňa z regionálnej televízie Pohoda je, dá sa povedať, polovičnou absolventkou nášho gymnázia. To, prečo polovičnou, a to, ako vyzeral jej život na našom gymnáziu, ako sa líšil od toho amerického a mnoho iných zaujímavých vecí sa dozviete v našom rozhovore.

- Do prvého ročníka na Gymnázium M.R.Štefánika si nastúpila v roku 1994. Aké boli tvoje prvé dojmy?

Najskôr som sa na gymnázium cítila ako taký malý človečik a trochu stratená. Bola som trochu sklamaná z čisto dievčenského kolektívu, ale keďže som bola v jazykovej triede, kde sa hlásilo vždy viac dievčat, bolo to pochopiteľné.

- Ako vyzeral tvoj študentský život?

Spoločensky som sa až tak nevyžívala, ako som si myslela, že sa vyžijem na strednej škole. Nemala som partiu, pretože okrem jednej spolužiačky, ktorá bola zo Starej Turej tak ako ja, všetci boli z mesta a z okolitých dedín.

- Spomínaš si ešte na konkrétnych profesorov a predmety, ktoré ťa najviac bavili alebo resp. najmenej?

Mojou triednou profesorkou bola prof. Muranicová, ktorá pár rokov po mne tiež odišla do Ameriky.

Ja som sa najviac tešila na angličtinu - môj najobľúbenejší predmet, ktorý ma učila prof. Chorvátová. Bola som zaradená do skupiny pokročilej angličtiny, kde sme však preberali učivo, ktoré som brala na základnej škole, takže nemala som pocit, že by som pokročila ďalej. Zdalo sa mi, že som prišla zo základnej školy viac pripravená ako ostatné spolužiačky, čiže som sa potom tomu venovala viac sama doma. Ostatné predmety boli, naopak, náročnejšie, čiže som sa musela viac snažiť. Obľúbila som si ruštinu a slovenčinu, ktorú ma učila prof. Fraňová, s ktorou sme si veľmi rozumeli a dodnes sa s ňou stýkam.

Moja najslabšia stránka bola matematika a fyzika. Na matematike sme však mali prof. Piteka a hodina s ním bola veľmi príjemná, vždy sme sa nasmiali. Spomínam si aj na prof. Barančinovú, s ktorou ma, napriek tomu, že som nikdy nebola na prírodné vedy,

chémia naozaj bavila a pamätám si aj na jej tradičnú frázu: „Na minulej hodine sme si boli bývali spomínali...-)-“ Takisto estetika s prof. Machalovou bola zaujímavá, podľa mňa mala veľmi zaujímavé postrehy o živote a snažila sa nám z toho predmetu skutočne niečo vštepiť...

- Venovala si sa po vyučovaní aj nejakým aktivitám?

V 1.ročníku som pracovala v speváckom zbore, to bolo také moje „spevavé obdobie.“ Písala som i do Slova, v 1.ročníku som napísala nezabudnuteľný, veľmi kritický článok o gymnáziu. Nebola som vtedy veľmi spokojná, mala som pocit, že prváci sú prehliadaní a že sa veľký dôraz kladie na štvrtákov, čo je prirodzené, ale ako prvák som sa cítila trochu bezvýznamná, hlavne keď som videla, že profesori sú kamaráti skôr s tými staršími.

- Ktoré zážitky ti najviac utkveli v pamäti?

Po prvom ročníku som išla s celým autobusom gymnazistov do Londýna, čo bol môj prvý výlet do západnej Európy - výlet do „veľkého sveta“ a zároveň prvý kontakt so skutočnou angličtinou. V druhom ročníku som išla na výmenný pobyt do Nórska.

-V druhom ročníku si sa zapojila do programu, ktorý ponúkal ročné štipendiá do zahraničia...

Prihlásila som sa do dvoch takýchto programov. Predchádzalo tomu intenzívne štúdium angličtiny doma. Prvý program bol program Open Society Foundation /www.osf.sk/, tu ma však nevybrali. Pohovor som úspešne zvládla až v druhom programe, kde som bola viac sama sebou. Nakoniec mi oznámili, že som finalistka a poslali moju prihlášku do USA. Vybrala si ma Peddie School v New Jersey, kde som navštevovala tretí ročník. Potom mi už aj začalo byť smutno, pretože som vedela, že odchádzam a v druhom ročníku už vznikli priateľstvá.

- V Amerike si však nepobudla len jeden rok...

Pôvodne sme sa mali všetci vrátiť po skončení tretieho ročníka domov, ale mne ponúkli štipendium aj na ďalší ročník. Pravdu povediac, tuho som premýšľala, mala som chuť vrátiť sa, pretože som z Ameriky zase až taká nadšená nebola, ale v tých rokoch to na Slovensku nevyzeralo moc sľubne. Kamaráti i rodina to potvrdili, a tak som sa rozhodla zostať. Nakoniec... bola to ponuka, ktorá sa preda len ťažko odmieta.

-Prišla si teda do Ameriky, do úplne iného sveta. Ako to tam vyzeralo? Ako sa líšil napríklad školský systém od toho tunajšieho, na ktorý si bola zvyknutá?

Medzi americkým školským systémom a slovenským je hlavný rozdiel hlavne ten, že u nás sa kladie dôraz na memorovanie, zatiaľ čo v Amerike skôr na nezávislé, analytické rozmyšľanie, snažia sa rozvíjať kritické myslenie a vlastný pohľad na vec. Myslím si, že najlepší by bol kompromis, pretože zase americkým deťom chýbajú mnohé vedomosti, naši stredoškóľáci vychádzajú zo škôl s omnoho väčšími vedomosťami a novomestské gymnázium je veľmi kvalitné, takže som prišla dobre pripravená; tí americkí vychádzajú sebavedomejší, odvážnejší a schopnejší presadiť svoj názor a kriticky sa pozrieť na vec, čo je podľa mňa oveľa dôležitejšie než pracné memorovanie faktov, ktoré do dvoch týždňov od písomky človek aj tak začína zabúdať a hocikedy si to vyhladá v encyklopédii alebo na internete, ale na druhej strane, treba mať nejaký vedomostný základ. Takže kompromis by bol najlepší.

- Začlenenie do nového kolektívu určite nebolo ľahké...

Bolo to dosť náročné, pretože ja som bola v škole veľmi prestížnej, boli tam bohaté deti, ktoré mali utvorený svoj kolektív, ale keďže to bola veľmi drahá škola, ľudia sa tam často menili, častokrát tam boli deti posielané len na rok. Napriek tomu som medzi nich nezapadla veľmi ľahko, pretože jednak americkí teenageri nemali záujem o cudzincov a ani trpezlivosť. A bola som zahraničný študent s ktovieakým prízvukom...čiže som zapadla skôr do kolektívu zahraničných študentov. Všetko sa zmenilo na vysokej škole. Tam som už začínala s novým kolektívom, preto to bolo iné. No kamarátov som mala z celého sveta – z Číny, Thajska, Panamy,...

- Ako teda vyzeral potom tvoj život za veľkou mláskou?

Keďže som tam išla s tým, že tam budem iba rok, tak som sa snažila vyťažiť z toho absolútne maximum. Zapojila som sa do všetkého, do čoho sa dalo, až sa dnes čudujem, akú som mala drzosť. V druhom ročníku, tu, na gymnáziu, som hrala v Javorinke, takže hneď prvý mesiac som sa prihlásila do konkurzu na divadelnú hru, ktorú som nedostala, no začala som spievať v zbore, v akapela skupine, písala som do školských novín...Tam bolo povinné venovať sa niečomu, či už športu alebo kultúre, neexistovalo ísť len do školy, a potom sa flákať. Čas nám vyplnili skoro stopercentne. Bol to úplne bojový režim. Nehodnotilo sa to, ale bolo to jednoducho povinné, vždy na nás dozerali. A ja som to ešte aj trochu prehnala, nerobila som len to, čo som musela, ale aj milión iných vecí – rôzne kluby – klub medzinárodných študentov, začala som s atletikou, hrala som divadlo – muzikály, medzitým boli skúšky zboru, akapela skupiny + ešte množstvo práce do školy. Tam totiž neboli len písomky ako tu, ale museli sme písať odborné práce zhruba každý druhý týždeň, čo boli spočiatku muky. Nevedela som, ako sa taká práca píše. Tu na gymnáziu nič také nebolo, vyjadriť sa na nejakú odbornú tému a v angličtine...Takisto, čo sa týka angličtiny...keď sa učilo o nejakej knihe, každý jeden ju musel mať povinne prečítanú; a tie som doslova lúštila so slovníkom.

Matematické metódy mali iné, takže som bola domýlená. Čiže môj deň sa väčšinou končil o tretej ráno.

foto: Naďa Tomisová

-Vysokú školu si študovala tiež v Amerike. Vedela si už na strednej škole, čomu by si sa chcela venovať?

Keby som zostala na Slovensku, určite by som študovala angličtinu a nejaký iný jazyk, alebo žurnalistiku. Vysoká škola, na ktorú som sa v Amerike dostala, ale žurnalistiku nemala, tak som sa dala na politológiu a medzinárodné vzťahy, ktoré ma veľmi zaujímali.

-Skončila si vysokú školu. Čo bolo potom?

Chvíľu som pracovala, potom som sa v čase takej „krízy“ vrátila domov, lebo som zistila, že medzinárodné vzťahy nie sú celkom to, čo ma baví robiť. Takisto som sa vzdala túžby byť novinárkou, pretože som si v angličtine na to netrúfala. Ťahalo ma to k niečomu tvorivému...a to som sa už vlastne hlásila na filmovú školu. Pracovala som medzitým aj v Prahe, a potom som sa vrátila späť do USA na magisterské štúdium: film – dokumentaristika. Potom som so svojim snúbencom cestovala osem mesiacov okolo sveta. Na Slovensko som sa vrátila v júni 2007. Dokopy som bola v Amerike deväť rokov.

-V Amerike si strávila teda dosť dlhý čas. Iste si aj cestovala po štátoch. Chcela by si sa tam vrátiť?

Necestovala som až tak extrémne veľa, pretože keď som bola v Amerike, tak som bola väčšinou vyťažená školou. Ale po východnom pobreží som toho precestovala dosť, na západné som sa dostala až posledný rok. Jednoznačne by som sa chcela do USA vrátiť, budem tam mať aj rodinu, keďže môj snúbenec je Američan.

Žiť tam ale neplánujem, nevyhovuje mi tamojší životný štýl a ani môj budúci manžel tam nechce žiť. Nie sme pripútaní na jedno miesto, už sme si to vyskúšali na rôznych miestach. Žili sme v Nemecku, v Českej republike,...Nám je v podstate jedno, kde budeme žiť, sme takí občania sveta :-)

-Tento program ti priniesol mnoho nezabudnuteľných zážitkov a skúseností. Odporučila by si ho aj dnešným študentom?

Určite áno. Je úžasné skúsiť život v inej krajine, v inej kultúre. Človek sa naučí nielen mnoho o tej krajine, ale aj o sebe a o domove, ktorý mu bude chýbať. Myslím si, že vycestovať do inej krajiny by mala byť základná časť vzdelania. Podporuje to toleranciu, otvorenosť názorov, rozmanitosť...Obohatí to človeka – osobnostne aj profesionálne. Chcela by som zároveň povzbudiť stredoškolákov, nech „nehádzu hneď flintu do žita,“ pretože štúdium v zahraničí je drahé. Dnes existuje množstvo takýchto programov, ktoré všetko zaplatia.

- Si svetaskúsená a máš mnoho pracovných skúseností. Študovala si rôzne odbory, čo by si poradila študentom, ktorí sa nevedia rozhodnúť – ísť študovať niečo, z čoho bude mať absolvent lepšie a vyššie postavenie, ale nie je to ono, čo ho naplňuje, alebo skôr študovať to, čo ho baví, ale nájsť prácu bude ťažšie?

Chcela by som povedať hlavne to, že titul videný za vysokoškolským vzdelaním v dnešnej dobe už moc neznamená a dobré zamestnanie často človeku neprinesie. Sú dôležité praktické skúsenosti a schopnosti, treba rozvíjať talenty, zapojiť sa do mimoškolských aktivít. Ja by som povedala: „študuj, čo miluješ,“ ale popri tom rozvíjaj iné danosti, schopnosti, jazyky, aby si vždy mal aj inú možnosť, čomu sa môžeš venovať; nejaké „zadné dvierka“; napríklad písať články do novin – hneď sa má človek čím preukázať. Dnes je to oveľa náročnejšie. Človek, ktorý má len vysokú školu, nemá už vyhrané, pretože aj tak zamestnávateľ si vyberie toho, kto niečo vie robiť, bez ohľadu na to, či to študoval, takže je dôležité rozvíjať sa aj v inom smere, pretože mnohí ľudia dnes nakoniec nerobia to, čo študovali. Mňa teší, že teraz robím to, čo ma baví, napriek tomu, že dokumentaristika nie je najlepšie platená, ale každý deň prídem domov s tým, že som spokojná a šťastná.

Janka Nguyenová

Viete, že...?

- váš mozog je z 95% tvorený vodou? Preto Vás pri nedostatku tekutín bolí hlava!

- krátkodobá pamäť ukladá informácie najdlhšie na 24 hodín? Až keď si ich po tejto dobe ešte raz zopakujete, uložia sa vám vedomosti do dlhodobej pamäte. S tým súvisí i tréning pamäte- žuvanie žuvačky zlepšuje výkonnosť krátkodobej pamäte o 35%. Tak žuvajte, žuvajte, žuvajte :-)

- nervové signály z mozgu do svalov sa „rútia“ rýchlosťou približne 400km za hodinu?

- najdlhšie ženské fúzy narástli Američanke Vivian Wheeler, ktorá utrpela šok zo smrti svojej matky? Jej fúzy merali celých 26cm!

- za život človeku narastie priemerne 370m nechťov?

- mužské fúzy dokážu narásť do diaľky až 9m, čo je približne rad troch za sebou zaparkovaných osobných automobilov? To by dopadlo, keby sa chalani neholili :-)

- množstvo vlasov závisí od vašej pôvodnej farby? Ľudia s blond vlasmi ich majú najviac, totiž 150 000, hnedovlasí ľudia 110 000, čiernovlasí 100 000 a ľudia s ryšavými vlasmi ich majú len okolo 90 000.

- približne jeden človek z každých 5000 ľudí na svete má srdce na pravej strane hrudníka?

- krv nie je červená? Keď sa vracia k žilám je takmer modrá! Ak sa pri zranení dostane von, pri styku s kyslíkom hneď zčervenie. Ale pozor! Vaše zranenia sa pomalšie hoja, ak sa rozčulujete! To je vedecky dokázané.

- schopnosť zrolovať jazyk sa dedí? Je to geneticky podmienené a naozaj sa to nedá naučiť (alebo skúste a uvidíte).

- vám môžu narásť tretie zuby? Toto sa naozaj stalo 104 ročnej Ruske.

- vzduchom, ktorý za celý náš život nadýchame, by sme kludne nafúkli 150 lietajúcich balónov?

Veronika Bobošíková

Vstupenka

Čo? II. Gymnaziálny Ples
Pre koho? študenti GMRŠ
študenti bil. slov.-špan. gymnázia
Kde? Sála PD, Čachtice
Kedy? 8.2.2008, 18:00
Za koľko? 300,- sk

II. Gymnaziálny ples GMRŠ

Je 8.februára a v Čachtickej družstevnej sále sa završujú prípravy na dlho očakávaný ples za pomoci organizátorov, teda študentov nášho gymnázia.

Blíži sa 18.hodina a do sály sa začína zbíhať „gymplácka smotánka“. Krátko pred 19-tou hodinou Ivanka Miklánková oficiálne otvára ples za prítomnosti DJ Fox-a a ide sa na parket. Nemožno sa čudovať, ak nám Čachtice neposkytnú priestory v ďalších rokoch, keďže vďaka našim tanečným „kreáciám“ sme takmer vydrali podlahu. Podlaha si oddýchla aspoň cez prestávky, počas ktorých sa podávalo občerstvenie, pri čom sme si oddýchli aj my, alebo sme sa zabavili na ostatných akciách ako napr. pánska a dámska volenka za povzbudzujúcich výkrikov oboch strán, „stoličková“, či tombola, na ktorej za hlučného burácania „zhabal“ minimálne polovicu cien vedľajší stôl :-)

I vstupná hala bola zaplnená odpočívajúcimi a debatujúcimi študentmi.

Pretancovali sme sa a „predebatovali“ do ďalšieho dňa s hudbou, pri ktorej si každý prišiel na svoje, keďže sa hrala pestrá paleta štýlov, i keď nami dvomi obľúbený hip-hop sa hral až po našom odchode...

A čo nám ples priniesol? Množstvo skvelých zážitkov, nových priateľstiev (podaktorí pozvrtali na parkete takmer všetkých tanečníkov opačného pohlavia :-), ale i mnoho potraných pančúch a pošliapaných nôh, no i tak je tento večer pre nás nezabudnuteľný, za čo ďakujeme.

Ďakujeme organizátorom za ich ochotu a čas, zabávajúcim sa študentom, ktorí len tak nesedeli a postarali sa o nákazlivo dobrú atmosféru a náladu i ostatným, ktorí sa nejakým spôsobom podieľali na spríjemnení tohto večera.

TEŠÍME SA O ROK !!!

Veronika Bobošíková
Barbora Jančová

foto: Radovan Efko

Valentín

14. február sa už niekoľko rokov oslavuje aj na Slovensku ako sviatok zamilovaných, Valentín. V tento deň sa obchody hmýria červenými srdiečkami a rôznymi darčekom pre zamilovaných. Masmédia sú plné rád ako prežiť tento deň, čím obdarovať svojho partnera, atď. Ale nie je to len o daroch. Myslím, že každý z nás by si prial byť milovaným, mať pri sebe človeka, o ktorého sa môžeme oprieť v ťažkých životných situáciách. Mať pri sebe svetielko, ktoré ožiari aj ten najtmavší kút. Každý chce prežiť skutočnú, nenapodobiteľnú lásku, pri ktorej sa podlamujú kolená a rozplývame sa v milovanom človeku.

Slová ako MILUJEM ŤA by určite nikto z nás neodmietol, sú to slová nakrajšie, najnežnejšie a tie najsladšie...

Takto by sa dalo polemizovať aj naďalej, pretože láska je téma nevyčerateľná...

Málokto však vie, ako vznikol tento sviatok. Kto to bol sv. Valentín? Ako sa zaslúžil o to, aby sa dodnes oslavovali jeho činy? Prvý Valentín bol biskup, kresťanský mučeník zavraždený Rimanmi okolo roku

268. Predtým, ako ho odsúdili na smrť, poslal priateľský pozdrav dcére svojho žalárnik. Biskup pochádzal z talianskeho mestečka Terni vzdialeného od Ríma 100 kilometrov. Svätý Valentín sobášil legionárov Klaudia II. Klaudius II. s tým však nesúhlasil, dával prednosť slobodným mužom, pretože bojovali lepšie ako ženatí muži. Rozširoval kresťanstvo a bol odsúdený na smrť. Klaudius ho dal verejne popraviť v deň pohanského sviatku luperkálií, počas ktorých starí Rimania konali obrady očisty a prosili svojich bohov za dar plodnosti. Pre tento deň bola typická aj „lotéria lásky“ - každé dievča vhodilo do urny lístok

My sme sa spýtali našich študentov, aký majú oni vzťah k tomuto sviatku a tu sú ich odpovede:

Denis: Myslím si, že je to zbytočný sviatok.

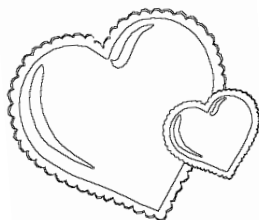
Pre tých, čo sú sami, sa nič nemení a tí, ktorí sa majú radi, majú predsa na romantické pozornosti príležitosť po celý rok.

Zuzka: Kladný, pretože tento rok sa ho chystám stráviť po prvýkrát so svojim prvým partnerom. Už sa nato veľmi teším a som zvedavá, čím ma prekvapí.

Filip: Skôr kladný ako záporný, má svoje pre aj proti. Myslím si, že v tejto dobe je veľmi komercializovaný, takže sa stráca podstata...

Peťa: Valentín pre mňa ako sviatok neznamená nič, ja 14. februára oslavujem narodeniny :-)

Veronika: Podľa mňa je to zbytočné míňanie peňazí, ale na druhej strane je veľmi milé obdarovať svojho partnera.

Roman: Je to všetko

o komercii, ľudia sa obdarujú darmi a navštevujú rôzne

podniky, ktoré na nich zarábajú. Partneri si svoju lásku majú prejavovať inak a nie jeden deň, ale po celý rok!

Klaudia: Myslím si, že Valentína oslavujú ľudia, ktorí sa majú radi a dôkazom ich lásky je práve tento deň. A na znak svojej lásky sa radi obdarujú, prečo nie?

Katka: Pre mňa je tento deň ako každý iný, rozdiel je iba v tom, že ľudia sa obdarujú rôznymi gýčovými vecami, ktoré by si inak nekúpili. Dary nie sú potrebné, dôležité je, keď sa ľudia majú radi a navzájom sa tolerujú.

Lívia: Podľa mňa je Valentín fajn, ale trochu mi vadí, keď sa ľudia do niečoho nútia iba pre tento sviatok. Keď mám niekoho rada, tak na tom Valentín predsa nič nemení....

Simona Slobodová, Jana Drhová
anketa: Simona

Ak chceš byť milovaný, miluj !

Môj život v Belgicku

Belgicko je krajina mnohých tvári.

Bohužiaľ, vzhľadom na to, že s rodinou bývame na vojenskej základni, nemal som tú možnosť spoznať všetky.

Ako som už spomenul, spolu s rodinou žijeme na vojenskej základni SHAPE (Supreme Headquarters of Allied Powers in Europe), ktorá sa nachádza 15 km západne od mesta Mons. SHAPE je vlastne niečo ako malá vojensky strážená dedina. Vstup je povolený iba s platnou identifikačnou kartou alebo hosťovi niekoho zo základne.

Na základni sa nachádza mnoho športových, kultúrnych a vzdelávacích zariadení. V celom objekte sa nachádza aj niekoľko škôl. Ja som si vybral SHAPE American High School, teda americkú strednú školu. Systém vyučovania na tejto škole je od nášho slovenského dosť odlišný. Napr. povinná školská dochádzka tu trvá až dvanásť rokov a je rozdelená na tri stupne. Prvý stupeň je Elementary school (základná škola), ktorý trvá šesť rokov a je veľmi podobný slovenskému prvému stupňu základnej školy. Druhý stupeň sa nazýva Middle school (stredná škola), trvá však len dva roky a podobá sa na slovenský druhý stupeň základnej školy. Tretí stupeň sa nazýva High school a podobá sa slovenskému vysokoškolskému štúdiu.

Na základni sa nachádzajú asi tri športové haly s posilňovňami, plaváreň a približne päť ihrísk amerického aj európskeho futbalu a baseballu. K najobľúbenejším mimoškolským aktivitám patria americký futbal, basketbal, tenis, volejbal, futbal a plávanie. Tí, ktorí majú viac ako šesťnásť rokov, majú možnosť pracovať v obchodoch na základni.

Belgicko, okrem iného, ponúka aj pohľad na mnohé historické alebo kultúrne udalosti a výstavy ako napríklad: Waterloo, výstava ľadových sôch v Bruges, Atómium a Minieurópa v Bruseli a mnohé ďalšie. Okrem toho Brusel je aj hlavným mestom Európskej Únie, a teda v meste sa nachádza mnoho významných úradov a inštitúcií, ktoré ovplyvňujú život všetkých občanov členských krajín Európskej únie.

Život a štúdium v Belgicku sa mi páči, pretože je to niečo nové a pomôže mi to pri hľadaní mojej budúcej kariéry.

Martin Kovács, ext. študent 1.B

ilus. foto: internet

Brazília

Brazília – rozlohou najväčší štát Južnej Ameriky - má viac ako 150 miliónov obyvateľov a je šiestou najľudnatejšou krajinou sveta. Brazílske teritórium je obrovské. Priletíte z Európy do Sao Paulo alebo Rio de Janeiro, máte za sebou vyčerpávajúcich 10 hodín letu, a to nerátam ten približne 2 či 3 hodinový let z Viedne do Madridu, do Paríža, Ríma alebo Londýna. Vystúpite z lietadla a ste v úplne inom svete. Okolo 20 miliónový mestský kolos akým Sao Paulo je, pôsobí zo začiatku na Európana skľučujúco a fascinujúco zároveň. Mne to pripadalo ako neskutočne veľké mravenisko. Myslela som na to, že naše mesto by tvorilo možno jednu maličkú štvrť v tomto mestskom obrovi. Sao Paulo je vlastne najväčšou brazílskou mestskou aglomeráciou. Sao Paulo je unikátnym spojením národov, kultúr a rás, vlastne toto je základnou črtou celej Brazílie. V tomto obrovskom meste nájdete celé kolónie Japoncov, Nemcov, Holanďanov, Talianov, Portugalcov a samozrejme černocho, potomkov bývalých otrokov. Máte chuť na japonské suši? Nie je problém, stačí si zájsť do japonskej štvrti a na chvíľočku ste v Japonsku. Alebo máte chuť na dobré talianske špagety a do Neapola je ďaleko? Opať nie je problém. V talianskej časti mesta nájdete vynikajúce talianske reštaurácie a na ten Neapol určite raz - dva zabudnete. Faktom zostáva, že gurmáni si v Brazílii prídu na svoje. Veď Sao Paulo má ešte jeden prívlastok, hovorí sa o ňom ako o hlavnom meste gastronómie. Mesto má však aj svoje temné stránky, chudobné okraje a v nich tzv. favelas, štvrte kam neradno ísť ani policajtom, a to ani za bieleho dňa. Tieto časti mesta vznikali postupným prisťahovaním obyvateľov predovšetkým z vidieka. Prišli do mesta často bez prostriedkov, bez zabezpečeného bývania, a tak stavali na okraji mesta chatrče z kartónu, dreva a z hocičoho, čo bolo.

Letovisko, v ktorom som strávila zopár dní, to je malé mestečko Prado v štáte Bahia. Je to asi 30 tisícové mestečko, ktoré leží priamo v delte mohutnej rieky Jucuracu, ktorá sa tu vlieva priamo do Atlantiku. Takáto poloha určuje aj jedinečnú faunu a flóru. Rozmanitosť jednotlivých druhov som sama mala možnosť otestovať ochutnávaním nespočetného množstva rýb, rakov a rôznych druhov ovocia, ktoré sa k nám ani nedovážajú. Hlavným mestom štátu Bahia je mesto Salvador. Moderné dynamické mesto, v ktorom sa každoročne koná jeden z najlepších brazílskych karnevalov. Samozrejme najväčší a najkrajší karnevalový sprievod sa organizuje v Rio de Janeiro, kde sa prezentujú všetky slávne školy samby, ale popritom každé mesto a mestečko usporadúva vlastný karneval a hlavne tancujú úplne všetci bez rozdielu veku a to od piatku až do utorka naledujúceho týždňa, kedy úderom 12 hodiny napoludnie karneval oficiálne končí.

A ozaj samba! Je to temperamentný tanec, ktorý vznikol spojením portugalskej a černošskej kultúry. Mne sa zdalo, že Brazílčania sa so sambou už rodia, veď aj malé deti v kočiaku sa vrteli do rytmu :-)

V Brazílii som mala možnosť spoznať ešte jedno mestečko. Mestečko Tiradentes, hlboko vo vnútrozemí, ktoré sa nachádza asi 300 km od mesta Belo Horizonte v štáte Minas Gerais. Toto mestečko je historickou pamiatkou a jeho uličky a budovy sa zachovávajú tak ako za čias jeho vzniku. Celému mestečku dominuje katedrála vystavaná zo 480 kg čistého zlata.

Je veľa miest a zákutí, ktoré som v Brazílii videla a mohla by som ešte o nich písať.

Ale krajinu tvoria predovšetkým ľudia. Akí sú Brazílčania? Veľmi milí, zdvorilí a veselí. Milujú hudbu a tanec, nešetria úsmevom a dobrým slovom. Sú to ľudia spätí s prírodou, milujúci svoju krajinu, o ktorej vedia zanietene rozprávať celé hodiny. A ešte niečo. Nepestujú rasizmus či iné negatívne smery. Pre nich je dôležitý človek. Na farbe pleti nezáleží!

Paulína Misařová, KVINTA

www.gymplaci.sk

Jedného usmokleného dňa som si užíval surfovanie po mojom čerstvo zavedenom internete a hľadal som nejaké zaujímavé stránky. Natrafil som na www.gegu.sk, čo bola stránka našich minuloročných štvrtákov - 4.A .

Pamätám si, že som im vtedy veľmi závidel, že majú takú peknú web stránku, a tak ma napadlo, že by som aj ja mohol urobiť taký web mojej triede. Povedal som si, že keď to dokážu oni, tak prečo by som to nedokázal i ja? A tak som začal pracovať.

Keďže som nemal zatiaľ veľké skúsenosti, začal som sa pýtať webmastra Daniela Kopunca informácie typu koľko ich stálo zaplatenie hostingu a ako to všetko prebiehalo v ich triede pri vytváraní webstránky. Dozvedel som sa, že je aj úspešným tvorcom školskej stránky www.gmrsm.edu.sk, čo som predtým netušil.

Spočiatku som hľadal nejaké tie šablóny a rozbehol som hlasovanie. Vyhral vzhľad, ktorý má táto stránka, až na malé úpravy, dodnes. Ďalej sme rozmýšľali, či budeme mať stránku na platenom alebo neplatenom serveri. Chcel som na stránke uverejňovať videá, čo dovtedy bolo moje najväčšie hobby. To by nebolo možné na free serveri, kde je veľa obmedzení, a tak sme sa rozhodli pre platený hosting.

V triede proti tomu nikto nič nemal, čo ma milo prekvapilo. Zhodli sme sa na názve domény www.gymplaci.sk. Nechceli sme vymýšľať názvy, kde by bol názov našej triedy, pretože by sme mali každý rok iný názov domény, a tým by sme prišli o mnoho návštevníkov.

6.3.2007 Deň, kedy sme úspešne spustili našu stránku. Spočiatku som netušil, že sa nám tam za rok nahromadí toľko materiálu, fotiek a videí. Som veľmi rád, že stránka má pomerne dobrú návštevnosť i keď myslím, že by mohla mať i lepšiu.

Neviem, ako dopadne naša stránka po odchode zo školy. S najväčšou pravdepodobnosťou asi zanikne, rovnako ako i www.gegu.sk. Za vedenie stránky musíme každoročne platiť a neviem, či budeme schopní dohodnúť sa, keďže tak často už spolu bývať nebudeme. Budem sa však snažiť, aby nezanikla a aby sme sa tam mohli stretávať i naďalej.

Na stránke máme veľa videí, napr z rôznych výletov, lyžiarskych výcvikov, nájdete tam i video z imatrikulácií či vianočnej akadémie. Stránku dopĺňa množstvo fotografií, naša história alebo fórum, kde sa môžeš zaregistrovať i ty a pokecať s nami.

Naša stránka bola zapojená do súťaže JuniorWeb, jedná sa o celoslovenskú súťaž stránok vytvorených mladými ľuďmi. Víťazi získajú hodnotné ceny a predovšetkým možnosť prezentovania svojich projektov pred novinármi a internetovými odborníkmi. O tom, ako sme sa v súťaži umiestnili, vás budeme informovať na našej stránke www.gymplaci.sk

Martin Markech , SEPTIMA

(pozn. red. Svoju vlastnú triednu stránku má aj 3.B – www.madebybecka.sk

Sexta - www.spoluziacigmrs.estranky.cz !

Ak máte aj vy a my o nich ešte nevieme, dajte nám vedieť!!! :-)

Bližšie k vychádzajúcemu slnku

Vo štvrtok 7.februára 2008 čakalo na žiakov našej školy príjemné prekvapenie. V telocvični sa im predstavila štvorčlenná skupina vyznávačov japonského bojového umenia Aikido. Nás mohlo len potešiť, že medzi zdatnými športovcami boli aj dvaja žiaci našej školy - Adam Ehsan a Marek Tobiáš. A tak som požiadal Adama Ehsana z OKTÁVY, aby našich čitateľov zoznámil s históriou, pravidlami i účelom športu menom Aikido.

Z akých slov vznikol a čo znamená názov tohto športu?

Názov pochádza z troch slov:

"Ai" znamená harmóniu, jednotu, súhlas,

"Ki" znamená vesmír, prírodu, energiu a

"Do" znamená cestu, dráhu alebo spôsob života.

Voľne preložené Aikido znamená spôsob života prostredníctvom harmónie s prírodou.

O aký druh bojového umenia ide? Je odvodené z nejakých bojových umení?

Jedná sa o mladé bojové umenie, je dedičom bohatej kultúrnej a filozofickej histórie. Aikido bolo vytvorené v Japonsku pánom Moriheiom Ueshibom. Hlavným zdrojom bolo samurajské aikijutsu.

Odkiaľ si sa o tomto športe dozvedel?

Našiel som to na stránke www.aikidotn.sk. Aikido klub Trenčín má od 20 do 30 členov. Vznikol z iniciatívy bratov Šagátovcov v roku 1997.

Ako dlho sa tomu už venuješ?

Klub navštevujem už asi rok. Nie je to príliš fyzicky náročné, klub navštevujú aj starší aj mladší. Ale neviem, koľko budem mať naň času popri štúdiu vysokej škole. Človek sa po cvičení cíti vyrovnanejšie, bezpečnejšie, keď kráča večer po ulici. Rozvíja aj fyzickú aj duševnú stránku človeka.

Martin Markech, SEPTIMA

合
氣
道

Aký bol zámer vystúpenia v našej telocvični?

Chceli sme oboznámiť našich študentov s týmto športom, aby vedeli, že dačo také existuje.

foto: Adam Ehsan

PILATES

Počas Vianoc sme niektorí pribrali niekoľko kilečiek, a preto by bolo vhodné ich zhodiť, aby sme sa dostali opäť na predošlú váhu. Ak nemáte radi skákajúci aerobik, vyskúšajte Pilates.

Ale čo vlastne Pilates je?

Pilatesova metóda je jedným z najúčinnejších fitness programov, ktoré sa v priebehu storočia objavili. Môže sa jej venovať každý, je určená mužom a ženám, je to príjemné cvičenie na celý život. Metóda si získava stále viac priaznivcov po celom svete a dostáva sa konečne aj medzi rehabilitačných pracovníkov, fyzioterapeutov, chiropraktikov a ortopédov, ktorí ju zaraďujú do svojho rehabilitačného programu, napríklad proti bolestiam chrbtice. Ak sa cviky vykonávajú správne, pod dohľadom vyškoleného inštruktora, dostavia sa výsledky a môže sa odstrániť väčšia časť malých bolestí. Tento cvičebný program najviac zdokonalí a spevní chúlостivé partie strednej časti tela, zbaví vás tukových vankúšikov, pomôže k dlhým, štíhlym nohám, zlepši držanie tela a naučí vás správne dýchanie.

Motto Pilatesu je: Po 10 hodinách pocítite rozdiel, po 20 uvidíte sami rozdiel a po 30 hodinách si ho všimnú na vás aj ostatní.

Pilates sa dokonca cvičí aj v Novom Meste nad Váhom, a to každý pondelok a piatok o 18:00

pod dohľadom certifikovanej cvičiteľky vo veľkej telocvični na prvej základnej škole (oproti gymnáziu).

Pilatesovu metódu cvičia aj slávne hviezdy, napríklad Patrick Swayze, Dustin Hoffman, Elizabeth Berkley

Jana Drhová, 2.D

Z tej druhej strany...

alebo poznáte aj ľudskú stránku svojich profesorov?

Pani profesorka Barančinová, ako správny biológ, už chovala všetko možné. Škrečka, rybičky, andulky, korytnačku a v súčasnosti má veľmi múdreho a šikovného kocúra. Pani profesorka Botfajová mala psíka-vlčiaka, ktorý už ale nežije. V domácnosti p. profesorky Ďuračkovej sa vyskytujú akvarijné rybičky.

Pani profesorka Habová má podľa vlastných slov 2 deti a manžela. Verím, že títo domáci miláčikovia ju zamestnávajú viac než dost.

Pani profesorka Chorvátová sa stará o dvoch psíkov. Z klubu angličtinárov mala p. profesorka Mišurová andulku, ktorú vystriedali rybičky a p. profesorka Ochodnícka má doma zlatého retrievera, ktorý je vraj rozmazaný, ale obľúbený všetkými členmi rodiny. Veľkého psa má aj pani zástupkyňa Krajčovičová, je to nemecký ovčiak.

Pani profesorka Košťalová má rada zvieratká, ale na žiadne nemá čas. Zvieratko nemá ani p. profesor Kucek. U p. profesora Pavlíčka v akváriu plávajú dve rybičky a u pána profesora Oravca šteboce kanárik. Pani profesorka Kurišová má v starom dome na dedine tvrdohlavého psa Bena – kríženca teriéra a jazvečika, sliepky a nespočetne veľa mačiek.

Dúfam, že som vám profesorský zbor aspoň trochu poľudštila :-)

Marika Wernerová, 2.D

Harry Potter and the Deathly Hallows

Super, konečne! Hneď ako sa mi dostal do rúk výtlačok dlhoočakávanej knihy Harry Potter and the Deathly Hallows preložený do slovenčiny, bol som happy. Je to tu! Sedmička... koniec.

Toto je skutočné vyvrcholenie fantastického celosvetového fenoménu. (Úspech tohto diela dokazuje aj fanúšikovská verzia sedmičky, ktorá vyšla ešte pred vydaním originálu a bola kupodivu tiež veľmi obdivuhodne spracovaná...) S clivotou všetci spomíname, ako to celé začalo. J.K. Rowlingová dokázala nespočetne mnoho ľudí opäť priviesť k čítaniu a k radosti z literatúry, medzi nimi aj mňa. S Harrym vyslovene dospievam. Ale toto je už záver. Bodka. The End.

Spočiatku sa v románe autorka venuje psychike postáv a rozvíja ich vzťahy ovplyvnené stupňujúcimi sa nešťastnými udalosťami. Rozpútava sa najväčšia vojna v histórii čarodejníckeho i muklovského sveta. Rozhodujúce slovo však má jediný čarodejník, ktorý je schopný zastaviť nastávajúcu krutovládu Temného pána. Dumbledore vložil do svojho žiaka veľké nádeje už pred svojou smrťou. Harry je však zmietaný pochybnosťami, ktoré sa vynárajú spolu s tajomstvami slávneho riaditeľa Rokfortu.

Jeho odhalená temná minulosť je veľkým úderom pre Harryho dôveru. Pri hľadaní horcruxov mu pomáhajú oddaní priatelia - Ron a Hermiona. Na Harryho však dolieha pokušenie v podobe dávnych legendárnych pokladov zabezpečiacich svojmu majiteľovi ochranu pred smrťou - Dary smrti...

Ku koncu nás čaká mnoho šokujúcich zvrátov a najmä posledná bitka, kde sa ukáže celá obdivuhodná monumentálna ríša Harryho Pottera. Odzrkadľuje sa tu spisovateľkino veľdielo v zlomku svojej pestrosti.

Som očarený. Bezpochyby najlepší diel. Azda jedinou výhradou, ktorú mám, je posledná veta. Tak nechutné "happyendovské" kliše skazilo tento úžasný literárny klenot...

Moje hodnotenie: 90 %

Izba 1408

Nevstupujte do izby 1408! Nikto v nej nevydržal dlhšie ako hodinu! Je to samotné sídlo zla! Pokiaľ vás neodradili ani tieto výzvy od sledovania filmu, tešte sa na skvelý hororový nárez... Azda netreba pripomínať, že predlohou filmu bola poviedka Stephena Kinga, čo je samo o sebe záruka kvality.

Povedzme si rovno - keby sa vás niekto snažil silou mocou presvedčiť, aby ste niekam nešli, o to viac by ste sa tam za každú cenu chceli dostať. Mike Enslin, autor strašidelných príbehov, popisuje miesta, ktoré sú údajne centrom všetkej hrôzy. Sám však nezažil žiaden podobný zážitok, preto je v skutočnosti skeptický. Naskytne sa mu skvelý námet na dokončenie svojej knihy, preto neváha navštíviť hotel Dolphin s jediným zámerom. Majiteľ sa ho snaží odhovoriť, no ako iste viete, nakoniec mu predsa len odovzdá kľúč od toho prekliateho apartmánu. Ešte predtým si však Mike vypočuje historku o 56 ľuďoch, ktorý noc v tejto izbe neprežili.

Do izby 1408 ho zavedie záhadná dáma s kočíkom. Najprv sa samozrejme nič nedeje a Mikeova pochybnosť rastie. Postupne sa však začne k nemu vkrádať strach. Spustí sa časovač, ktorý začne odpočítavať hodinu desu a šialenstva. Mike je v koncoch. Jeho psychika prežíva drsnú porážku.

Osobne považujem za najlepšie scény postavu v okne, jeho pokus preliezť do vedľajšieho bytu, ale najmä koniec časomiery. Vtedy si uvedomíte, prečo všetci návštevníci tejto izby spáchali samovraždu.

Po vzhliadnutí filmu sa vám v mysli objaví tá istá otázka. Dokázali by ste naozaj vstúpiť do izby 1408? Ja teda rozhodne nie...

Moje odnotenie: 85 %

psycho_DEMON

Koniec

Rozbolela ho hlava. Zase mal bolesti. Na začiatku leta sa to ešte dalo vydržať, no teraz už ani lieky veľmi nepomáhajú. Ledva sa hýbe i dýchanie ho vysiluje. Už dva týždne iba sedí pred oknom schúlený v deke na mohutnom kresle a sleduje krajinu. V pokročilom štádiu rakoviny je iba príroda jeho jediným životom, pretože ten jeho z neho už dávno vyprchal. Sledoval, ako sa jeseň rozčúlila, keď začalo snežiť. Z izby mal výhľad najmä na cestu, ktorú sneh takmer zasypal, lebo ho nikto neodhrabal. Ved' ani nemal kto. Jeho dcéru Liu, ktorá sa o neho zostala starať, veľmi nezaujímali práce okolo domu, vlastne ju veľmi nezaujímalo všetko, čo by urobilo jej otcovi radosť. Starala sa o neho, lebo musela a dávala mu to aj dosť najavo. Bola jediným človekom, ktorý mu zostal. Po smrti jeho ženy, ktorá zomrela pri predčasnom pôrode, zomrel i jeho čerstvo narodený syn, na ktorého sa so ženou tak veľmi tešili. Ved' okrem Lii, ktorá mala už 20 rokov, žil so svojou ženou v dome sám a obom, no najmä jemu, znovu chýbala tá krásna starosť o dieťa. Doktori ich síce upozornili, že by mala ísť v jej veku už na potrat, ale ona potraty odcudzovala a on sám ju ubezpečoval, že všetko dobre dopadne, keď tak túžil po ďalšom dieťati, po ďalšej malej Lii. Doktori mali pravdu, jej slabé telo nevydržalo nápor nového života a ona zomrela i s novonarodeným synom.

Bol smädný a asi pred hodinou si od Lii vypýtal pohár vody. Sedela vedľa v izbe a počul, že pozerá televíziu. Už tretíkrát mu zakričala, že príde o chvíľu. Robieva to rada a často. Páči sa jej, že je od nej závislý a záleží len na nej, či bude spokojný, preto ho obvykle nenechá spokojného nikdy. Napil by sa aj sám, ale choroba mu to zakazuje. Štvrtýkrát na ňu už nezakričal. Vedel, že dnes vodu nedostane, a tak ďalej sedel vo svojom kresle bez pohnutia a sledujúc okno. Cestu lemovali malé stromčeky, ktoré sa premenili na cukrové kopčeky snehu. Vysadil ich v lete, keď ešte vládla. Po smrti jeho ženy odišla Lia študovať do vysnívaného Anglicka a on zostal bývať sám, a tak často trávil čas v záhrade. Vysadil do nej najmä tulipány a narcisy, Liine obľúbené kvety. Chcel, aby sa potešila, keď sa vráti na jar na prázdniny domov. Keď chorobu prestal zvládať a zdravotnú sestru, ktorá by mu pomáhala, si nemohol dovoliť, musel Lii zavolať, aby sa vrátila zo školy domov. Nechcel jej ublížiť, ale bolo to jeho jediné riešenie.

Od smrti matky nemali veľmi dobrý vzťah. Lia matku milovala rovnako ako otca a keď zomrela, potrebovala oporu, ktorú však u otca nenašla. Správal sa, ako keby bol on jediným trpiacim, jediným, koho to zasiahlo. Liin smútok prerástol do túžby nájsť vinníka matkinej smrti a napokon ho aj našla. Ved' práve on sám chcel dieťa viac ako jeho žena, aby sa s ním mohol vystatovať tak, ako to stále robil s Liou.

Na plot okolo domu si sadlo zopár sýkoriek. Rád ich sledoval, lebo štebotajúc vyzerali tak bezstarostne. Nevadilo im, že ich útle telička obkolesuje mráz. Každé ráno povedal dcére, aby im na verandu nasypala trochu slnečnice. Chcel ich sledovať zblízka. Nikdy to neurobila. Vraj na to nemá čas. Po odchode zo školy začala študovať diaľkovo, no po čase to prestala zvládať a svoje milované štúdium musela kvôli otcovi zanechať. To ešte viacej zväčšilo jej chlad k otcovi.

Zahrmelo a začala búrka. Z neba sa začala valiť ďalšia dávka snehu a ľadu. Vločky bláznivo poletujúc vzduchom padajú na zem, ktorá ich dychtivo prichyľuje. Akoby si z nich chcela urobiť perinu a prikryť sa s ňou, aby si konečne oddýchla po letných žatvách a jesenných zberoch. Aj on by chcel takúto perinu, aby si konečne navždy oddýchol. Znovu zahrmelo a slabučký vetrik sa zmenil na dunenie. I keď boli okná dobre zavreté, bolo počuť, ako vietor preniká dovnútra. I on ho začal pociťovať. Poštípal ho na líca a krk, ale deku si nepritiahol bližšie, lebo by ho to až priveľmi vysililo.

Obraz tejto zimnej krajiny zarámovanej v okennom ráme ničí iba jediná vec- obrovská továreň, jediná nezasnežená vec, stojaca iba niekoľko metrov od ich domu. Možno sa i snehu tak zhnusila, že na ňu odmietol padať. Továreň tu bola, odkedy sa pamätal. Dym z jej komínov dýchal od šiestich rokov, keď sa sem s rodičmi presťahoval. Možno ona je tým vinníkom, že má teraz rakovinu pľúc.

Okolo domu prešlo zopár detí so sánkami s krásnymi malými čižmičkami a červenými líčkami vyštipávanými od tuhého mrazu. Od strachu utekali zo svahu domov, keď počuli prvé zahrmenie. Spomenul si na časy, keď i on chodil s Liou na sánkovačku. Miloval čas strávený so svojou krásnou dcérou a ona milovala čas strávený so svojím ocinkom, ktorého brala za svoj vzor, za svoj celý svet. Ibaže to bolo už dávno. Teraz sa na neho pozrie, iba keď musí. Liina nenávisť bola ďalšia choroba, ktorá mu ničila nie telo, ale srdce a dušu. Chcel cítiť túto zimu, lebo vedel, že je to jeho posledná zima a ďalšiu už neuvidí. Dokonca neuvidí ani kvitnúť svoju záhradu. Z posledných síl vstal a trasľavým stareckým krokom i napriek tomu, že mal iba 50 rokov, prešiel k oknu, načiahol sa za kľučkou, otvoril ho a klesol späť do kresla. Deku, ktorou bol prikrytý, spadla na zem. Silný vietor sa oprel o sklo, okno otvoril dokorán a dnu vošiel mráz a chlad. Takto odhalený pred zimou na svoju dcéru nezavolať, veď prečo by aj volal, keď uvidel, ako stojí opretá o rám na otvorených dverách, ktoré viedli do jeho izby. Asi počula, ako sa okno otvorilo a prišla sa pozrieť, ako to dokázal, lebo v rukách pohár s vodou, ktorý tak dávno chcel, nedržala. Jej krásne dlhé ryšavé vlasy, ktoré zdedila po mame, jej padali do očí, ktoré sa nemo pozerali na svojho chorobou zúboženého otca sediaceho pred otvoreným oknom. Ani sa nepohla, iba tam ticho stála v celej svojej kráse. Vždy bol hrdý na jej krásu, na jej múdrosť, na ňu. Pozrel sa na ňu, akoby ju chcel odprosiť i keď nevedel začo. Ona to však vedela, a tak veľmi ako kedysi milovala svojho otca, ho teraz nenávidela. Jej ľadové hnedé oči sa odvrátili a odišla si sadnúť za stôl vo vedľajšej miestnosti, odkiaľ na neho mala výhľad. Vedela, že to potrvá dlhšie, tak si radšej išla sadnúť.

Nastalo ticho, televízor už nehral, iba búrka zúrila. Otec sa so slzami v očiach znovu zahľadel do otvoreného okna. Cítil pohľad svojej dcéry a prvýkrát v živote ho naschvál ignoroval. Snehové vločky, prúdiace do izby, si našli ďalší objekt, ktorý chceli pokryť. Jeho. Pomaly mu padali na odhalené ruky a tvár. Spočiatku sa topili, potom ho začali pokrývať...

Okno už nikdy nezavrel.

Zima, ktorú tak veľmi obdivoval, ukončila jeho i Liino trápenie.

Marcela Mrekajová, 4.C

1. miesto v III. kategórii próza
Novomestské literárne rozlety

ilustrčné foto: Radovan Elko

Tá, ktorá mala všetko zmeniť

Možno to nebol práve najlepší nápad písať o nich. Veď jediné, čo sa stalo, je to, že sa všetko ešte viac zhoršilo. Politici na mňa pohľadovo pozerajú a ľudia nechápu. Ale v roku 2020 majú najväčšie slovo politici a predsa ja, obyčajná začínajúca spisovateľka nemôžem zmeniť ľudské myslenie! Opäť zjednotiť národ a bojovať proti „poameričťovaniu“ – to je moje heslo a hlavná myšlienka o ktorej je moja kniha...

„Vanesa, začínajúca spisovateľka, dnes vystúpi na kongrese. Tu chce upresniť svoj postoj a obhájiť všetko to, čo napísala“, hlásajú titulky viacerých novín. Už ani tie nie sú to, čo bývali. Informácie o ľuďoch, zaujímavosti, či rady vystriedala ostrá kritika o ľuďoch, ktorí chcú ostať Slováckmi i reklamy o americkej technike. Proti tomuto všetkému chce Vanesa bojovať. Nechce, aby Slováci vymreli, aby sa stále hádali, aby sa obrátili a stali sa z nich Američania, ktorí stále zväčšujú svoj nátlak po svete a chcú riadiť všetko a všetkých a to najmä cez ich novodobé moderné výdobytky. Preto chce prostredníctvom tlače a hlavne svojej knihy na to všetko upozorniť. Čakanie na kongres je nekonečné, no konečne je tu - svetlá, kamery, stôl a ona...

„Je možné, aby sme takto ďalej žili?“ - začína touto otázkou svoju reč. „Áno, je výborné využívať techniku - tá americká je naozaj kvalitná, ale čo s ňou, keď my, Slováci, zabúdame na to, že nimi sme? Vážení páni politici, vážené dámy a páni, moja kniha sa dotýka nás všetkých...“ stíchla a pohľadom prešla celú sálu, až jej pohľad spočinul na exprezidentovi a pokračovala ďalej. „Slovo, veta, potom celá strana a neskôr kniha, ktorá má usmerniť ľudí - taký bol zámer tej mojej, preto som ju začala písať. Nepísala som ju preto, aby ostala niekde založená v polici, ale aby bola čítaná a aby otvorila ľuďom oči. Začala som takto - keď som videla, ako začínajú ľudia chradnúť, ako sa hádajú a nepomáhajú si, ako sa u nich začínajú stále viac prejavovať malomeštiacke spôsoby, ktoré prehľbuje ešte viac Amerika, povedala som si, že jediný spôsob, ako tomu všetkému zabrániť, je dať to do popredia cez krutý alegorický príbeh, ktorý je odhalením finančných machinácií a podvodov v politike. Pomohol mi s tým bývalý pán prezident. Ten bol násilne zvrhnutý zo svojho postu, pretože o všetkom vedel a nechcel to nechať tak. Mal veľa dôkazov proti nim, no bol pod prisahou. Keďže som ale o tom všetko vedela aj ja, tak prisvedčil a dôkazy mi poskytol. Ale musel mlčať. Nikoho nenapadlo, že ja, spolužiačka jeho dcéry s tým mám niečo spoločné, preto sa to ľahko vyriešilo a nebolo tu nič podozrivé. Knihu som musela robiť vo veľkej tichosti a spraviť to tak, aby sa do rúk dostala každému zo dňa na deň. Keďže je tu niekoľko ľudí, ktorí stoja za mnou a v dnešnej dobe je i vyspelá technická komunikácia - podarilo sa.

Zostáva však jedna nezodpovedaná otázka - ako je teda možné, že som o tom všetkom vedela tiež? Jednoducho. Ako malú ma môj otec, vtedy ešte politik, brával so sebou do práce. Prechádzala som sa po budovách parlamentu a počúvala za dverami. Všetci ma tam poznali a koho by predsa napadlo, že malé dievča môže byť pre niekoho nebezpečné? Odvtedy som pátrala, zhromažďovala poznatky a čakala na svoju chvíľu.

Vážení, preto sa vás pýtam - Chcete nasledovať týchto ľudí? Chcete, aby riadili váš život? Chcete byť národom bez vlastnej identity postavenej na tom, čo už dávno skonštruovali politici spolu s Američanmi? Ja nie!“ zvolala Vanesa a opäť pohľadom prešla k exprezidentovi a posunkom mu naznačila, nech príde na pódium. Ten ešte raz pred všetkými overil správnosť všetkých dokumentov a dal Vanese za pravdu. Zdvihla sa vlna údivu, no nikto sa nezmohol na slovo. Vtedy niekto z hľadiska na neho vystrelil, ale pohotová Vanesa sa sama vrhla do strely, aby ho zachránila. V momente bola mŕtva!...

Všetko sa udialo veľmi rýchlo. Po Vanesinom pohrebe sa konal ďalší kongres so staro-novým prezidentom. Vlastne, i s novými ľuďmi - so Slováckmi, ktorí po výstupe mladej novinárky spoznali skutočné hodnoty, uvedomili si tú česť byť Slováckmi.

Spoznali, že každý národ je výnimočný a nie je správne sa preorientovávať na iné národy, že treba držať spolu, nehádať sa a byť tými, ktorými naozaj majú byť -hrdými, skromnými Slovákami. A čo im pomohlo uvedomiť si to? Slová. Či už vo Vanesinej knižnej podobe, ale i v osobnej - slovnej, je však smutné, že i jej smrť. No a kongres, ktorý viedol prezident, bol vlastne čestným vyhlásením dňa za znovunarodenie Slovákov a na pamiatku Vanesy. Keďže bola taká odvážna a ochotná pomôcť mu, tajne študoval jej rodokmeň a ako neskôr uviedol, bola pokračovateľkou rodu jedného z popredných bojovníkov pre ozajstných Slovákov - Jozefa Miloslava Hurbana...

Veronika Bobošíková, 2.A

Fotografická príloha zo súťaže J.M.Hurbana

foto: Alena Košanová

Veľká noc ... v Španielsku

Veľkonočné sviatky sú za nami. Každý ich prežil podľa svojho. Iný kraj – iný mrav. Ako trávia tieto sviatky v Španielsku, porozprávali José Antonio Cases Ares a Antonio Cascales Vicente. Symboły Veľkej noci, všeobecne známe na Slovensku – maľované vajíčka, bahniatka, baranček a korbáče – v Španielsku nepoznajú. Typickou súčasťou veľkonočných slávností v Španielsku sú veľké sprievody v uliciach miest a dedín. Ich účastníci sú oblečení do plášťov so špicatými kapucňami rôznych farieb podľa príslušnosti k cechu. Cechy sú pôvodne profesijné združenia, ktoré majú dávne historické korene. Každý z týchto cechov sa stará o symbol – sochu, ktorá zobrazuje niektorého svätého, patróna mesta či cechu a túto slávnostne vyzdobenú sochu potom nesie vo veľkonočnom sprievode.

Sprievody sú sprevádzané hudbou s náboženskou tematikou, ale aj folklórom, ale sú aj nemé sprievody. Konajú sa od štvrtka do nedele.

V pondelok sa celé rodiny alebo veľké skupiny priateľov vyberú mimo mesta do prírody aj na celý deň a pripravujú piknik.

K tradícii patrí, že počas celého veľkonočného obdobia sa nesmie jesť chlieb, na ostatné potraviny sa zákaz nevzťahuje.

Veľkonočné zvyky a tradície vychádzajú z rovnakých základov, ale v rôznych regiónoch Španielska majú predsa len rôznu podobu. Veď aj na malom Slovensku sú obyčaje veľmi rôznorodé...

Mgr. B. Kincelová

... na Slovensku

Šibi, ryby, masné ryby,
kus koláča, od korbáča,
ja chcem iba máličko,
maľované vajíčko.

Toto vajce maľované,
to je z lásky darované,
od koho, od toho,
čože koho do toho!
To vajíčko dám,
koho rada mám.

ilus. foto: internet

Sny

Sweet dreams are made of this.
 Who am I to disagree?
 I travel the world and seven seas.
 Everybody's looking for something...
 (SWEET DREAMS – MARILYN MANSON)

Táto rubrika vás bude sprevádzať svetom paranormálnych javov. Zvláštne veci sa dejú všade okolo nás. Niektoré pripisujeme vlastnému stihomamu, iné sa však už poprieť nedajú. Väčšina z nich má pôvod v ľudskej myslí, preto tentoraz zamierime do nášho podvedomia...

Už v dávnych kultúrach pripisovali snom veľký význam. Napríklad Indiáni v Amerike verili, že k človeku prúdia povetím dobré a zlé sny, pred ktorými sa chránili tzv. „Lapačom snov“. Bol to zvláštny nástroj, ktorý slúžil na udržanie pokoja počas spánku. Cez sieťku majú preniknúť iba dobré sny, ktoré potom pomocou pierok skĺznu až k spiacemu človeku, pričom zlé sny sa zamotajú a s príchodom ranných lúčov slnka sa celkom rozplynú.

Pod pojmom nočná mora si predstavujeme sen, ktorý nás niečím desí a ukazuje nám to, čo nechceme vidieť a čo je nám veľmi nepríjemné. Obyčajne sa po takýchto snoch prebúdžeme celí spotení a zadychčaní, pričom už nechceme znovu zaspať. Je to spôsobené strachom, ktorý sa na našom organizme prejavuje zväčša takýmto spôsobom. Niekedy máme strach ešte pred tým, ako ideme spať (napr. keď si pozrieme nejaký horor) a zaspať nemôžeme – insomnia. Väčšinou však tieto zlé sny nemajú ezoterický význam. Z psychologického hľadiska ide o potláčané reakcie na rôzne podnety a najmä o prejavy traumy, komplexu, či fobie.

Vidiny sú však jasným príznakom senzibility. Sú to sny, ktoré si pamätáme aj dlho po prebudení a sú v nich rôzne symboly, ktoré skrývajú určité informácie o minulosti alebo budúcnosti. Ak máte sen, ktorý sa neskôr splnil, jedná sa o vidinu, hoci nie vždy. Niekedy to môže byť napr. „odkaz mŕtveho“, k čomu sa dostaneme nabudúce.

Ak si počas snívania uvedomujete, že snívate, potom máte lucídny sen. Je to sen, v ktorom máte neobmedzené hranice predstavivosti. Mnohokrát takéto sny ľudia využívajú na splnenie svojich tajných túžob.

To je zatiaľ všetko, no téma „SNY“ je takmer nevyčerpatel'ná a pokúsil som sa vám poskytnúť aspoň minimum informácií o tejto zaujímavosti úzko súvisiacej s naším životom. Nabudúce: „ZJAVENIA“...

zdroj: internet

psycho_DEMON

Moravské Lieskové

Moravské Lieskové je centrom Lieskovskej doliny, ktorá sa tiahne údolím riečky Klanečnica pod majestátnym vrchom Veľká Javorina až k hraniciam Moravy. V obci žije okolo 2 486 obyvateľov. Je tu viacero osád s rozmanitosťou pomenovania. Hlavné časti obce sú : Moravské Lieskové, Brestové, Bučkovec, Šance. Po oboch stranách Klanečnice sa rozprestierajú v okolitom kopcovitom teréne mnohé osady Malej a Hrubej Strany.

Prečo sa vlastne Moravské Lieskové volá tak, ako sa volá? Kedysi sa tu údajne dobre darilo lieskovcom, z ktorých sa lisoval aj lieskovcový olej. Prvá zmienka o obci je z 31.8.1398. Je to darovacia listina Ctiborovi zo Ctiboric od beckovského panstva.

V roku 1419 pred Veľkou nocou vysvätili v Moravskom Lieskovom chrám sv. Martina. Prvý ev. chrám bol v obci vybudovaný v roku 1580, ale v roku 1660 bol zbúraný. Súčasný ev. chrám bol v obci vybudovaný v roku 1786.

Obec má bohatú históriu popretkávanú množstvom tradícií. Spomienky na ne sú uchované v Múzeu ľudovej kultúry v Moravskom Lieskovom, ktoré vlastnými silami založili aj zariadili a starajú sa o jeho prevádzku nadšenci z radov dôchodcov.

Naša obec má bohatú históriu na folklór a dychové hudby. Najstaršou ľudovou hudbou bola gajdošská muzika. Koncom 19. st. sa do popredia dostali skôr sláčikové nástroje. Najvýraznejšie sa však do povedomia Lieskovanov zapísala dychová hudba, ktorá prešla od začiatku 20. st. dlhým vývojom. Od 90. rokov minulého st. existujú v obci 3 dychovky : Dychový orchester Lieskovan pod velením Milana Žakovica, Bučkovanka s kapelníkom Ing. I. Trchalom a Lieskované s kapelníkom Milanom Malíčkom. Folklórnu tradíciu reprezentuje folklórna skupina Kasanka, ktorú založila a vedie Elena Drobná.

Dlhodobú tradíciu má v obci hasičstvo. V roku 1905 bol v obci založený 1. hasičský zbor, ktorý si minulý rok pripomenul svoju storočnicu.

Prvá škola v obci bola s najväčšou pravdepodobnosťou založená okolo roku 1580. Minulý rok si pripomenula 50. výročie svojho otvorenia nová škola. Navštevuje ju 240 žiakov. Základná škola je zaujímavá tým, že je zlúčená ako jedna z mála škôl na Slovensku s materskou školou a so základnou umeleckou školou. Zakladná umelecká škola v obci má dlhoročnú tradíciu.

Návštevníci obce, a tak isto aj obyvatelia majú možnosť navštíviť skvele vybavené fitnesscentrum s modernými hygienickými zariadeniami, vrátane spfch.

Svoje vyžitie v obci nájdu aj milovníci turistiky. Moravské Lieskové sa nachádza v turistickom regióne Podjavorina. Po stránke botanickej je vďačným objektom pre milovníkov prírody. Vyskytuje sa tu veľa spevavých vtákov (napr. slávik, jastrab či myšiak).

Michal Ochodnický a Martin Bušo, KVINTA

Múzeum Moravské Lieskové

foto: Tatiana Čičalová

Povedz mi, čo čítaš ...

Všimol som si, že niekedy pri vstupe do triedy zopár žiakov urýchlene odkladá do lavíc alebo do tašiek knihy. Už na prvý pohľad to nie sú učebnice, ale beletria. Oslovil som ich preto známym sloganom – „Povedz mi, čo čítaš, ja ti poviem, kto si!“ Keď mi žiaci nie povedali, ale priamo ukázali Hamsunovo Požehnanie zeme, Hemingwayovu novelu Starec a more, či Balzacovho Otca Goriota, pochopil som, že naši gymnazisti nielenže v hojnej miere čítajú umeleckú literatúru, ale aj to, že výber textov nie je náhodný a už vôbec nie lacný.

Presvedčí vás o tom anketa, ktorú som urobil v triedach 1.B a 1.C a v časti aj 1.D.

Anketa pozostávala z odpovedí ina dve otázky:

1. Akú knihu máte práve rozčítanú?

Mag Cabotová – Šokujúce priznanie, William King – Zabíječ démonů, A. Christie – Kočka mezi holuby, Meg Cabotová -Typické americké dievča, Jacqueline Briskin – Nahé srdce, Paolo Coeli – Čarodejnica z Portobella, Dan Brown – Anjeli a démoni ...

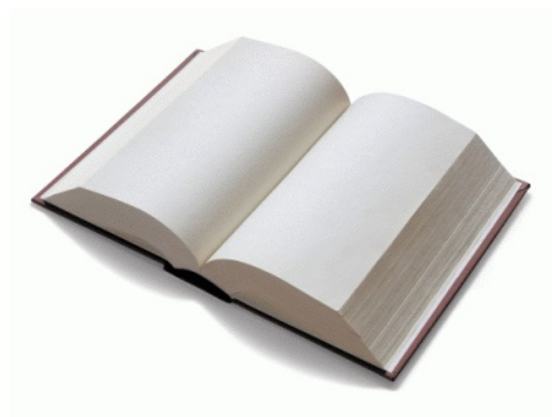
2. Ktorú z doteraz prečítaných kníh považuješ za najlepšiu?

Hortense Ullrichová – Bosorky sa nebozkávajú, Ann Brasharesová - Klub putovných džínsov, Marliese Aroldová – Ľahká ako vták, Jan Švéd – 100 osobností svetového futbalu (čitateľkou je dievča!), Joanne K. Rowling – Harry Potter, Mag Cabotová – Denník princeznej, Jules Verne – Cesta okolo sveta za 80 dní, Mario Puzo – Krsný otec, Karel May – Vinnetou, Jiří Kulánek – Nočný klub ...

Medzi ďalšie obľúbené sa zaradili aj tituly ako Rómeo a Júlia, Da Vinciho kód, Chrám Matky Božej v Paríži, Staré grécke povesti a báje, Harry Potter, Hobit, Alžbeta Báthoryová, Malý princ, Biely tesák, Hamlet, Denník Anny Frankovej, Bez dcéry neodídem, Kráľovská jasnosť, Pán prsteňov, Babička...

Čo dodať na záver? Že mi je ľúto, keď takýchto čitateľov neučím SJL, pričom nemôžem vedieť, či to v iných triedach nie je ešte lepšie.

(im)

Workshop v Eurobuse

V dňoch 16.- 18. novembra 2007 som sa s p. prof. Barančinovou zúčastnila workshopu venovanému „Novým poznatkom o zdravom vývoji a starostlivosti o zdravie v prevencii rakoviny.“ Miestom konania tohto workshopu bol hotel Eurobus, nachádzajúci sa 12 km od mesta Michalovce, v centre krásnej rekreačnej oblasti Zemplínska šírava. Hlavnými témami workshopu boli nasledovné okruhy: Slnko – ako sa brániť pred jeho nežiaducimi účinkami, obezita – závažný rizikový faktor aj vzniku rakoviny a úloha stresu pri jej vzniku, pohyb – významná súčasť prevencie rakoviny, zdravý sexuálny vývoj a vakcinácia proti rakovine krčka maternice, prístup k riešeniu psychosociálnych problémov pacientov s rakovinovým ochorením. Súčasťou týchto odborných tém boli prednášky, ktoré nám odprednášali významní lekári, či profesori okolitých vysokých škôl. Spomeniem aspoň niektorých: doc. MUDr. Eva Valovičová, CSc.; MUDr. Katarína Poláková, PhD.; doc. MUDr. Mirianna Brtková, PhD.; doc. PhDr. Eva Žiaková, CSc.; MUDr. Jozef Adam, PhD. Prednášky boli naozaj pútavo spracované a každého zaujali.

Po každej z prednášok nasledovala voľná diskusia, v ktorej sme kládli otázky k témam, ktoré nás zaujali. Ďalej sme sa venovali návrhom na zlepšenie učebnice onkologickej výchovy. A taktiež problémom, s ktorými sa pri výučbe onkologickej výchovy stretávame.

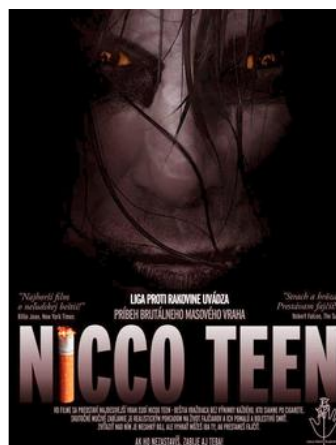
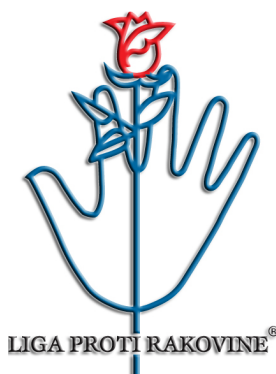
Každý zo študentov odprezentoval, ako prebieha výučba na škole, ktorú navštevuje. Z toho sa tiež čerpali nové nápady.

Súčasťou workshopu bolo i vyhlásenie súťaže o najzaujímavejší scenár k príbehu brutálneho masového vraha „NICCO TEENA“, ktorého ukážku nájdete na internetovej stránke www.lpr.sk. Do súťaže sa môže zapojiť každý. Bližšie informácie v prípade záujmu nájdete na nástenke onkologickej výchovy, alebo na spomínanej internetovej stránke.

Ďalej bol pre nás pripravený kultúrny program a voľnočasové aktivity, ktoré nám hotel ponúkal. Či už to bolo fitness centrum, vírivá vaňa, solárium, sauna, bazén, masáže, denný a nočný bar, či jazda na štvorkolkách. Každý si niečo našiel, profesor aj študent. Rozhodne sa nikto nenudil :-)

Podľa mňa tieto dni, hoci bol víkend, stáli za to. Veď sme sa dozvedeli veľa nových informácií, spoznali nových ľudí a odniesli si domov množstvo krásnych zážitkov :-)

Adriana Čechvalová, 4.D

Pamätaj: Nezomrel si, ak na teba nezabudli!

V piatkové popoludnie dňa 7. marca 2008 sa na novomestkom cintoríne uskutočnila pietna spomienka pri príležitosti nedožitého stých narodenín bývalého profesora i riaditeľa Gymnázia Milana Rastislava Štefánika v Novom Meste nad Váhom

PhDr. Jozefa Baráta, ktorý sa okrem pedagogickej práce s úspechom zhostil aj publikačnej, literárnovednej, jazykovednej a tiež kronikárskej činnosti.

Spomienky sa zúčastnili najbližší príbuzní pána profesora – manželka, dcéry, zaťovia a vnučky, takisto ako jeho bývalí študenti i súčasní pedagógovia GMRŠ a predstavitelia MOMS v Novom Meste nad Váhom.

Osobný a spoločenský profil Dr. Baráta načrtol jeho bývalý študent z nášho gymnázia, evanjelický farár v. v. ThMgr. Milan Hargaš.

(im)

INSOMNIA

...venované všetkým bábikám, ktorým sa nezatvárajú oči, keď ich uložíte spať...

Sedí v kúte, malý a chlpatý.
Chutný, nevinný, drobný a krpatý.
Macko, ktorého srst' je z plyšu.
Mačky neživé kožušok mu lížu.
Hľadá do prázdna
čiernymi očkami.
Noc je zradná,
so snehovými vločkami,
ktoré za oblok tíško si sadajú
a svoje telička na seba skladajú.
Mesiac v splne pozerá do izby,
dievčatko v postieľke sladučko spí.
Macko má však ústočka
čiernou nit'ou zašité
a jeho oko bez viečka,
bez slz smúti opité
závojom tej pani Noci,
čo zármutok mu často zočí.

Tabletky na uspávanie
ležia vedľa mŕtvej labky.
V srdci z plyšu smútok planie.
Tíši jeho umieranie,
plačú jeho kamarátky.
Nemá kruhy pod očami,
nevzlyká sám od bolesti.
Tíško bdie a vie, že stáročiami
jeho muky a mlkve zlosti
zaniknú a spolu s dušou sám
stĺpne v tele plnom vaty
a konečne náš macko zlatý
usne navždy a nastále - tam ...

("insomnia" - z angl. "nespavosť")

Psycho_DEMO

Milí študenti . . .

- Prosím vás, nepoužívajte v bufete škaredé slová, v rade stoja aj vaši malí spolužiaci!
- Prosím vás, cez hodiny privierajte v bufete dvere, pretože mi je zima. Čo potom, keď ochorím a budem musieť zavrieť a vy zostanete hladní? :-)
- Prosím vás, v bufete nemusíte vôbec klopať na dvere, cedulka vám oznamuje, či je otvorené alebo nie!
- Prosím vás, keď ste na rade, povedzte presne, čo chcete (malé, veľké, zelené, červené, čokoládové, orieškové...) ! Šetrí to čas, budete skôr obslužení.
- Prosím vás, nepredbiehajte sa !!! „Keď už musíte“, kupujte jednu vec a majte presne na zaplatenie!
- Prosím vás, stojte v rade len tí, čo kupujete, kamaráti môžu počkať aj vonku, tú chvíľu to bez vás vydržia :-) Bude kratší rad!
- Prosím vás, keď si beriete v bufete na dlh, nezabúdajte, že ste si „zaťali sekeru“ ! Ak máte jeden dlh, na druhý vám už nedám! Treba najskôr splatiť ten prvý !!!

Ja sa snažím, aby ste boli rýchlo obslužení, vy sa snažte, aby ste nemeškali na hodinu :-):-):-)

pani Opatovská
alias pani bufetárka :-)

Euro a my

Euro je mena členských štátov eurozóny. Názov meny vybrali hlavy členských štátov na summite v Madride v decembri 1995. Stvárnenie znaku bolo inšpirované gréckym písmenom epsilon ako odkaz na kolísku európskej civilizácie a vyjadruje prvé písmeno slova Európa.

1. januára 1999 prijalo euro 11 členských štátov EÚ, boli to: Belgicko, Fínsko, Francúzsko, Holandsko, Írsko, Luxembursko, Nemecko, Portugalsko, Rakúsko, Španielsko a Taliansko. O niečo neskôr, 1. januára 2001, začalo euro používať aj Grécko a od 1. januára 2007 aj Slovinsko. My sa medzi tieto štáty zaradíme 1. januára 2009. Prípravy na zavedenie eura sa začali ešte pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie. Euro budeme môcť voľne používať vo všetkých krajinách eurozóny a aj eurové mince ostatných krajín budú platiť na Slovensku.

Euro má podobu mincí a papierových bankoviek rovnako ako slovenská koruna. No bude to odlišné tým, že na bankovkách nebudú symboly Slovenska. Všetky krajiny, ktoré prijali euro, budú mať bankovky rovnaké. Mince však budú vyjadrovať kultúru danej krajiny. V júli 2004 vyhlásila Národná banka Slovenska verejnú anonymnú súťaž na výtvarné návrhy slovenských strán eurových mincí. Do súťaže sa prihlásili výtvarníci so 658 návrhmi. K užšiemu výberu 10 návrhov sa v druhom kole vo verejnej ankete mohli vyjadriť aj občania SR prostredníctvom internetu. Podľa môjho názoru verejnosť bola málo informovaná, čo dokazuje aj nízka účasť, hlasovalo len 140 - tisíc obyvateľov. V ankete získal najväčšiu podporu Dvojkríž na trojvrší, na druhom mieste sa umiestnil Kriváň a tretí najväčší počet hlasov získal Bratislavský hrad.

Mnohí ľudia sa tohto prechodu boja.... Otázky typu: Môže pri vstupe do eurozóny spôsobiť výmena korún za eurá rast cien? Dokedy a kde budeme môcť vymeniť slovenské koruny za euro? sú úplne bežné. No strach je neopodstatnený. Ceny rásť nebudú, iba sa prekonvertujú na euro. Aby obyvatelia SR nemali v zmenách až taký zmätok, budú ceny uvádzané súčasne v slovenských korunách, a to už niekoľko mesiacov pred zavedením eura a až do konca roka 2009. Banky budú vymieňať slovenské korunové mince 6 mesiacov a bankovky 12 mesiacov po zavedení eura. Výmena bude bezplatná! V rámci hotovostného obehu sa bude od 1. januára 2009 používať euro, no počas krátkeho obdobia, a to do 16. januára 2009, sa bude môcť na území Slovenskej republiky platiť aj korunovými bankovkami a mincami, ktoré sa budú postupne sťahovať z obehu.

Bližšie informácie môžete získať na internetových stránkach www.nbs.sk, www.euromena.sk alebo telefonicky na čísle 0800 103 104.

Dušan Adamat'

Dekan : "Pán kolega, prečo ste sa rozhodli študovať práve na našej fakulte?"

Študent: "Ale oci, nechaj si tie blbé otázky."

Cestujú spolu v aute automechanik, chirurg a programátor.

Auto sa zrazu pokazí, každý z nich navrhuje riešenie.

Automechanik hovorí:

- Vystúpime a pozrieme sa na motor, čo sa s tým dá spraviť.

Chirurg hovorí:

- Vystúpime, vyťahujeme motor, všetko rozoberieme a uvidíme.

Programátor vraví:

- Skúsme vystúpiť a nastúpiť ...

Mladý počítačový expert stretne na ulici krásne slečny a kričí na ne:

"Dámy, máte icq alebo e-mail?"

"Nie, prečo?"

"Škoda, mohli sme sa zoznámiť."

"Pán hlavný, mám trinásť korún!

Čo si u vás môžem dať?"

"Nohy pod stôl."

ŠPLECHY...

P: "Nešuškej mu! Na maturite nebude mať žiadneho šuškanca!"

Š: "NIE???"

Š: "Ja som asi tehotná!"

Š2 : "Čo???"

Š: "Ale neboj, to nedostaneš!"

P: "Aký je obranný reflex?"

Š: "Napri. keď zavrem oko..."

P: "No.. len sa ty tam bav aj s tou babou vedľa teba, to je pre mňa baba Jaga."

Š: "Ty si taká hlupačka!"

P: "Píšeš jak prasa zadnou nohou, potom to tak aj vypadá..."

Závislák sedí pred počítačom a odrazu sa strhne:

"Sakra, veď ja som celkom závislý na Internete..."

Chvíľu premýšľa, potom otvorí nové okno v browseri a hovorí si:

"Ale, dakde tu proti tomu predsa musí niečo byť!"

"Keby si stretol v lese medveďa, aké kroky by si podnikol?"
"Čo najdlhšie!"

"Viete, ktorý človek je naozaj stratený?"
"Ten, ktorého už ani google nenájde!"

Babka s dedkom si asi po 50 rokoch manželstva dajú rande ako za mlada.

Dedko čaká na babku hodinu, dve, tri, .. a keď sa zotmie, príde domov.

"Prečo si neprišla?" pýta sa jej.

"Vieš, naši ma nepustili."

- Chcem byť miliónár ako môj otec!

- Výborne, máš otca miliónára?

- Nie, ale aj on chce byť miliónár.

Mladík sa lúči so svojou tanečnicou:

"Môžem vás ešte niekedy vidieť?"

"Ale samozrejme. Moje číslo je v telefónnom zozname."

"A meno?"

"Hneď vedľa neho."

P: "Si zlatý ako Nirma, ale zlostný a zlý a zlý a zlý!"

P: "Vy hniloši !!!!!"

J.M. Hurban

Dňa 19. decembra 2007 sa v budove Verejnej knižnice Michala Rešetku na Hasičskej ulici v Trenčíne konalo slávnostné vyhlásenie výsledkov literárnej súťaže venovanej myšlienkam Jozefa Miloslava Hurbana. Túto celoslovenskú literárnu súťaž vyhlásil v spolupráci s Nadáciou Matice slovenskej Trenčiansky samosprávny kraj, ktorý tak reagoval na skutočnosť, že rok 2007 bol vyhlásený za Rok Jozefa Miloslava Hurbana, kedy sme si pripomenuli 120. výročie úmrtia tohto štúrovského velikána. Podľa slov Mgr. Lýdie Brezovej, riaditeľky VKMR, sa do súťaže zapojilo prekvapivo nepreberné množstvo kvalitných prác, ktoré boli ohodnotené nezávislou porotou zloženou z odborných porotcov Mgr. Petra Cabadaja a PaedDr. Pavla Pareničku PhD., pracovníkov Národného biografického ústavu Národnej knižnice v Martine, a Mgr. Marty Halečkovej, predsedkyne miestneho odboru. Porotcovia sa jednotne vyjadrili v tom zmysle, že obe kategórie (14 – 18 rokov a nad 18 rokov) sa s vervou pustili do tejto neľahkej úlohy, no s tým rozdielom, že z prác mladšieho „oddielu“ bol cítiť badateľný rešpekt pred samotnou témou. Preto nebolo udelené v tejto kategórii prvé miesto.

Keď som dostala obálku s listom oznamujúcim, že moja práca bola navrhnutá na ocenenie, pocítila som v okolí môjho rozklepaného srdca príjemný nával spokojnosti a zadosťučinenia. Toho dňa, v stredu 19.12. 2007, sa informácia v obálke premenila na skutočnosť. S našou študentkou Veronikou Bobošíkovou, ktorá skončila na druhom mieste, som prebrala bohatú odmenu za svoju snahu podávajúc ruky literárnej elite. Spoločne s Dávidom Muráňom z Piaristického gymnázia som skončila na treťom mieste. O tom, prečo som sa rozhodla písať na tému o myšlienkach J. M. Hurbana a kto ma k tomu viedol, som prehodila pár stručných slov a s presvedčením, že moja práca v skutočnosti neobsahovala nič z danej témy, keďže som sa o jej zadaní dozvedela v deň odosielania svojej práce.

Po skončení všetkých milých formalít čakalo obecenstvo a porotu prekvapenie v podobe osviežujúceho občerstvenia v neďalekej miestnosti. Naša skupinka vedená pani profesorkou Kurišovou však zanechala chutné jedlo na svojom mieste a odišla s nesmiernou spokojnosťou vlastnou cestou. Zasýtila nás totižto hodnotná skúsenosť...

Alena Košnárová, 3.B

Pozn. red. Súťažnú poviedku Veroniky Bobošíkovej si môžete prečítať na strane 28-29

Vansovej lomnička

3. 3. 2008 - okresné kolo

Poézia, kategória do 25 rokov – 1. miesto Lenka Pavlechová, 4.D
2. miesto Simona Slobodová, 1.D

Próza, kategória do 25 rokov – 2. miesto Eugénia Svobodová, 2.C-Bil
3. miesto Dominika Kováčová, 2.C-Bil

Gratulujeme !!!

SOČ

Pre niekoho možnosť prezentovať svoje nápady a realizovať sa v oblasti, ktorá ho zaujíma a baví, pre niekoho strata času. Buďme úprimní, väčšina mladých ľudí radšej svoj voľný čas strávi inak, ako nad knihami, výskumom, tabuľkami ...

Napriek tomu sa tento rok našlo (až) 15 študentov našej školy (vrátane „španielov“), ktorí svoj čas skutočne obetovali a rozhodli sa vypracovať prácu Stredoškolskej odbornej činnosti. Témy boli skutočne rozmanité, od histórie, cez biológiu, voľný čas až po históriu a sociológiu. Rovnako vysoká bola aj konkurencia, autori si skutočne na svojich prácach dali záležať! 14 prác zo školského kola, ktoré sa uskutočnilo 30. januára, postúpilo do regionálneho kola, kde svoje práce obhajovali spoločne s najlepšimi prácami študentov nielen z Nového Mesta nad Váhom, ale aj z Myjavy a Trenčína. A to, že naši študenti sú skutočne šikovní, potvrdilo aj umiestnenie sa práve z tohto kola, ktoré sa konalo 29. februára na „priemyslovke“. Do ďalšieho kola, konkrétne krajského, postupujú vždy prvé dve najlepšie práce, teda tie, ktoré sa umiestnili na prvom a druhom mieste. Aj keď si nemyslím, že tie ostatné práce neboli dobré!!! Ja by som udelila ocenenie každému, kto si dal tú námahu a prácu SOČ vypracoval! Pretože to nie je len "odfláknutý" referát stiahnutý z internetu, ale skutočná práca... Aj keď sa im to možno nevrátilo v podobe ocenenia, môžu byť všetci na seba pyšní, pretože nielenže robili dobré meno škole, ale hlavne.. sami sebe :-)

Výsledky Regionálneho kola SOČ, ZSŠP Nové Mesto nad Váhom

odbor č. 4 Biológia

1. miesto Alena Košnárová, Vladimíra Bublavá
Monitoring lúčneho spoločenstva

odbor č. 16 Teória kultúry, umenie, umelecká a odevná tvorba

3. miesto Martina Babičová
Prekliati básnici

odbor č. 13 História

1. miesto Jana Juráčková
Podzemné chodby v NMnV
2. miesto Jakub Ulahel
Mayovia – stratená civilizácia
- Zvláštne ocenenie – Alexandra Francisty
Kosovo – vojna a súčasnosť

odbor č. 17 Pedagogika, psychológia, problematika voľného času

1. miesto Radka Valovičová
Downov syndróm a jeho miesto v súčasnej spoločnosti
3. miesto Ján Tupý
Žonglovanie
- Zvláštne ocenenie – Natália Solárová, Kristína Kotrasová
Vzdelanie pre Keňu

Krajské kolo sa uskutoční 10.-11.4. 2008 na Starej Turej. Držte nám palce... :-)

Radka

Olympiáda v AJ

14. 2. 2008 sa v Trenčíne na gymnáziu Ľ. Štúra konalo Krajské kolo Olympiády v anglickom jazyku vo všetkých kategóriách. Ani naši študenti sa nedali zahanbiť a vrátili sa s pekným umiestnením.

Lukáš Václavěk, OKTÁVA - 4. miesto
Tomáš Kedro, OKTÁVA - 2. miesto
Veronika Prachárová, KVARTA - 8. miesto
Matúš Mikláš, 3.B-Bil - 4. miesto

Mgr. R. Ochodnická

CUBA SI...

Cestovanie. Jeden z najprijemnejších, ale zároveň aj najdrahších stupienkov k múdrosti, vzdelanosti i inteligencii. Nenahradí ho sebaapútavejšia cestopisná kniha, najdokonalejšia reportáž alebo najobsahuplnejší dokumentárny film. Krátko povedané, ak chcem o niečom čo najviac a čo najlepšie vedieť, musím tam byť!

Nie veľa študentov našej školy vie, že jeden z ich profesorov precestoval našu Zem od severu na juh a od východu na západ. Keď dodám, že cieľom týchto putovaní boli väčšinou športové udalosti a nie hocikaké (olympijské hry, majstrovstvá sveta, majstrovstvá Európy), možno im bude ľahšie uhádnuť, o kom je reč.

Pán profesor Vladimír Kyška sa po, takpovediac, odborných a obchodno-hobistických „putešestvujach“ (šport a zbieranie športových suvenírov), vybral konečne za oddychom a za zoznámením sa so zemou, ktorej sa dosť často „nadáva“ do kontroverzných. Navštívil ďaleký ostrov Kuba, ktorý je dnes viac ako hocikedy predtým zahalený do rúška akejsi tajomnosti...

Než sa dostaneme ku Kube, prezradte v krátkosti, ktoré svetadiely a ktoré krajiny ste doteraz navštívili?

Jednoduchšie bude povedať, kde v Európe som nebol: Írsko, Island, Fínsko, Dánsko, Malta, Portugalsko. Ďalších okolo 30 krajín som navštívil. Mestá mimo Európy: Sydney, New York, Toronto, Niagara-Buffalo.

Na Kubu ste cestovali sám, teda súkromne, alebo cez CK?

Cestoval som cez CK Bubo.

Aká bola trasa a priebeh cesty?

Viedeň - Paríž - Havana - Varadero - cesta náročná, 12 hodín letu z Paríža do Havany.

Pociťovali ste na Kube neslobodu, akú nám opisujú slovenské i zahraničné médiá?

Neslobodu určite nie, aj keď socializmus je vidieť na každom kroku.

Je pravda, že ženy chodia po ulici i do práce v nátačkách, vyparádia sa až na nočný život a deti nosia pionierske šatky a fajčia "havanu" ?

Deti sú milé, nosia rovnošatu a pionierske šatky (červeno-modré). Určite som ich nevidel fajčiť "havanu".

Mali ste príležitosť zatancovať si sambu, ochutnali ste kubánsky biely rum a zapálili ste si kubánsku "havanu"?

Tanec mal významné miesto v mojom programe. Na pláži v piesku učili animátori salsu, mambo, a potom večer boli praktické cvičenia...

Biely rum som samozrejme ochutnal a nielen ten... Svetoznáme cigary som sám neskúsil, ale priniesol som ich kolegom a známym.

Aké sú cenové relácie základných komodít v porovnaní s našou republikou?

Ceny sa porovnávať nedajú. Základné potraviny sú na lístky (prídel!). Nie je to nič moc. Oni však aj tak celé dni a všade tancujú...

Navštívili ste aj nejaké športové podujatia?

Tanec, tanec, tanec !

Prišli ste si na svoje aj v zmysle získavania trofejí do vašich športových zbierok?

Pionierom som venoval odznaky, obyčajným ľuďom drobné suveníry. Sú vďační za všetko...

Postrehli ste, že Kubánci úprimne milujú svojho Fidela a komunizmus, alebo by radšej prijali kapitalistický "blahobyť"? Platí tam: "Cuba si, Yankee no"?

Je pravda, že Kubánci Fidela milujú, aj keď o ňom v poslednej dobe nehovorili. Deň po našom príchode zo všetkých funkcií odstúpil.

Opíšte nám váš najkrajší zážitok...

Bola to určite návšteva asi najkrajšieho kabaretu na svete - TROPICANA.

Akým jazykom ste sa dohovárali? Išlo to aj po rusky? Čo odporúčate našim čitateľom v otázke cestovania a štúdia cudzích jazykov?

Naučil som sa pár španielskych slov, po anglicky som hovoril veľmi málo... Rusky to už bolo lepšie, aj keď niekedy s pomocou rúk a nôh. Odporúčam cestovať! Kto na to má, resp. bude mať, aby Kubu navštívil, je krásna !

Učte sa cudzie jazyky a cestujte !!!

Natália Solárová, SEPTIMA

zdroj: internet

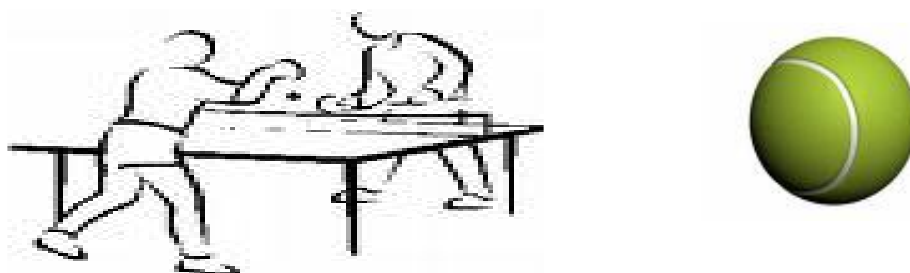
Miesto spánku šport

Dňa 19.12.2007 sa školské brány GMRŠ záhadne nezatvorili ani v noci, pretože sa tu konal 1. ročník stolnotenisového turnaja, ktorého sa zúčastnilo 24 žiakov, na ktorých dohliadali pán profesor Iliev a pán profesor Pavlíček.

Turnaj sa začal o ôsmej hodine večer. Žiaci sa rozdelili na dve skupiny po 12. Počas tohto večera samozrejme nehladovali, pretože organizátori pripravili vynikajúce občerstvenie. V priebehu noci sa všetci vystriedali v ťažkých zápasoch. Únava pomaly alebo iste na niektorých doľahla aj napriek snahe vydržať celú noc. O tretej hodine rannej nás prišla navštíviť pani riaditeľka, ktorá si tiež vyskúšala náročnosť tohto športu. O ôsmej hodine ráno, po dvanástich neľahkých hodinách, sme sa dozvedeli výsledky.

Cieľom turnaja napriek tomu nebolo vyhrať, ale zúčastniť sa a hlavne stráviť noc zaujímavým a nezvyčajným spôsobom.

Kristína Ješková, 2.C

GMRŠ víťazom !!!

V stredu 26.3.2008 sa v tenisovej hale združenej strednej školy obchodu a služieb v Novom Meste nad Váhom uskutočnil 2.ročník tenisového turnaja profesorov stredných škôl Nového Mesta nad Váhom. Súťažili štyri tímy . Víťazmi sa stali profesori nášho gymnázia páni Malek a Gombársky. Turnaj organizačne zabezpečil pán profesor Kyška. O občerstvenie sa postaral riaditeľ ZŠOaS Ing. Hargaš.

Poradie:

1. miesto - GMRŠ (Gymnázium M.R.Štefánika)
2. miesto - ZŠOaS (Združená škola obchodu a služieb)
3. miesto - SZŠE (Stredná združená škola elektrotechnická)
4. miesto - SOU (Stredné odborné učilište)

Maroš Kahan
a Alžbeta Prasličáková, 1.C

Volejbal

Regionálne kolo volejbalu chlapcov a dievčat, ktoré sa konalo v pondelok 10.3.2008, sa uskutočnilo v telocvični GMRŠ pod vedením p. profesora Gombárskeho. V kategórii dievčat zvíťazili dievčatá nášho gymnázia a chlapci sa umiestnili na treťom mieste.

Poradie:

Regionálne kolo volejbalu dievčat:

1. miesto - GMRŠ
2. miesto - Pijaristické gymnázium TN
3. miesto - Gymnázium - Myjava

Regionálne kolo volejbalu chlapcov:

1. miesto - Športové gymnázium - TN
2. miesto - Gymnázium - Myjava
3. miesto - GMRŠ

Maroš Kahan a Alžbeta Prasličáková, 1.C

Volejbalový klub NMnV

Máloktoří obyvatelia nášho mesta vedia, že v Novom Meste nad Váhom sa hrá už 6. rok výborný volejbal v najvyššej slovenskej volejbalovej súťaži. Minuloročnú sezónu naši korunovali ziskom majstrovského titulu, keď vo finálovej sérii porazili VKP Bratislava. Za posledné 3 roky zaznamenali naši muži 4 výrazné úspechy: zlato z poslednej sezóny, dve bronzové medaily a víťazstvo v slovenskom pohári.

Pri excelentných výkonoch našich volejbalistov vždy verne stoja ich fanúšikovia, ktorí prejavujú svoju vernosť aj tým, že na dôležité zápasy cestujú podporiť svojich hráčov aj na súperove palubovky. A neraz sa povzbudzujúcim nadšencom darí vytvoriť domáce prostredie, ako tomu bolo napr. v sérii s VKP.

V súčasnosti však novomestský volejbalový klub trpí nepríjemným hendikepom v podobe nedostatku sponzorov. Najsmutnejšia je skutočnosť, že náš región je hospodársky vyspelý prinajmenšom do tej miery, aby sa v ňom mohol nájsť spoľahlivý sponzor pre náš mimoriadne úspešný šport.

Ostáva nám teda len popriať volejbalu čo najviac úspechov a takisto čo najviac fanúšikov, pretože už dnes je každý volejbalový zápas v Novom Meste nad Váhom veľkou športovou udalosťou a veľkým prínosom by bolo, keby si na neho našlo cestu čo najviac divákov ochotných podporiť klub, ktorému sa podarilo zapísať sa medzi tých najlepších v histórii slovenského klubového volejbalu.

Matej Bohuš, OKTÁVA
Tomáš Slávik

Junior internet

Junior Internet je projekt pre mladých do 18 rokov, ktorí sa aktívne zaujímajú o internet. Tento rok na Slovensku prebiehal už jeho tretí ročník. Projekt je organizovaný mladými ľuďmi a pre mnohých prihlásených sa práve účasť v tejto súťaži môže stať odrazovým mostíkom, pomôže nazbierať potrebné kontakty a skúsenosti pre rozvoj ich projektov, pomôcť získať rozsiahlu publicitu a podporu.

Množstvo mladých ľudí, ktorí na Junior Internete začínali, dnes prevádzkujú úspešné internetové projekty, ktoré nemajú problém obstáť i v konkurencii dospelých profesionálov.

Projekt vznikol pred 8 rokmi v susednej Českej republike. Od roku 2006 je projekt Junior Internet plne medzinárodný, prebieha na Slovensku, v Českej republike, v Maďarsku a Poľsku.

V jeden deň ma p. prof. Habová informovala o súťaži pre tvorcov webstránok. Keďže sa venujem tvorbe stránok, zaujalo ma to a prihlásil som sa tam s tromi stránkami, vrátane portálu Septimy - www.gymplaci.sk. O súťaži som dovtedy nepočul, a tak som začal hľadať informácie v snahe dozvedieť sa viac. Prezeral som si víťazné práce z minulých ročníkov a fotografie, ako to tam vyzerá. Potešil ma e-mail od organizátorov, v ktorom mi oznámili, že som postúpil do ďalšieho kola súťaže do Bratislavy. Za úlohu sme mali urobiť prezentáciu našej webstránky. Rozmýšľal som, čo tam dám, čo najlepšie vystihuje našu webstránku. Tvoril som ju dlho do noci tesne pred termínom odoslania.

Po príchode a úvode a predstavení dôležitých ľudí, sme porazili závisť a začali sme prezentovať naše webstránky. Bolo viacero kategórií – juniordesign, juniorweb, juniortext a juniorerb. Ja som súťažil v kategórii juniorweb. Celkovo bolo prihlásených 350 projektov, pre porovnanie v susednej Českej republike len 322! Aby konferencia nebola nudná, boli pre nás prichystané prednášky ako napríklad Najnovšie trendy v škodlivých kódach a ochrana proti nim, alebo Budúce koncepcie webu. Dozvedeli sme sa mnoho zaujímavostí, ktoré využijeme pri tvorbe stránok v budúcnosti.

Svoje stránky sme prezentovali „on – line“. Každému premietli stránku a za 3 minúty ju mal odprezentovať. Ďalšie 2 minúty mal na prípadné otázky, ktorých bolo však veľmi málo, väčšinou len zo strany moderátorov. Nepremietali sa nami pripravené prezentácie, ako si mnohí z nás spočiatku mysleli. Niektorí na to i doplatili, lebo si mysleli, že budú čítať text z nich. Mnohé zo stránok boli kvalitné, ich tvorcovia si vedeli obhájiť svoj názor a odprezentovať svoje dielo v čo najlepšom svetle. Niektorí však spomínali i ich slabé miesta, čoho by sa mali v budúcnosti vyvarovať. Mne sa zdalo 5 minút na odprezentovanie stránky málo. Bol to čudný pocit, stáť s mikrofónom asi pred 100 ľuďmi, snažiť sa im opísať niečo, čo nikdy nevideli a pri tom nezabudnúť na nič dôležité. Plánoval som ukázať i videá, no nemali doinštalované plug-iny, takže účastníci konferencie moje videá nevideli.

V Bratislave som bol spolu s Tomášom Mitanom, ktorý súťažil s plagátom Latino party, dvomi logami, osobnou stránkou, stránkou www.tajomstva.org a stránkou školy v Novej Bošáci. Projektov mal veľa, čo zvyšovalo šance že sa mu nejaká cena ujde. A veru aj ušla a nie len jedna!

Na druhý deň nás čakalo vyhlásenie výsledkov. Doobeda ešte prezentovala svoje projekty druhá polovica účastníkov. Tomáš získal skvelé 2. miesto v designe a 1. miesto v erbe. Okrem cien získal i účasť na medzinárodnej konferencii vo Wroclavi a pozvánku na prednášku do Českej republiky. Čo sa týka počtu cien, stal sa najúspešnejším v celej súťaži.

Mne sa neušlo žiadne miesto, no myslím, že už len účasť na takejto celoslovenskej súťaži je úspechom. Ako sa hovorí, nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa. O tom že som sa zúčastnil hovorí môj certifikát, ktorý mám vystavený v skrinke hneď vedľa PC.

Možno budúci rok bude pre mňa úspešnejší. Som zvedavý. Tak teda dovidenia o rok!

Martin Markech

Darovanie krvi

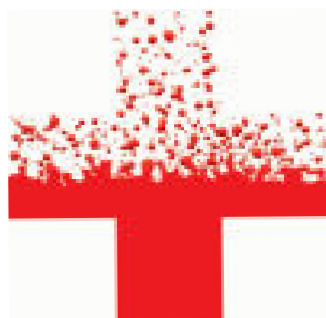
Dňa 26.3.2008 sa v telocvični našej školy uskutočnil po prvýkrát výjazdový odber krvi v spolupráci s NTS Trenčín. A tak všetci tí, ktorí dovŕšili 18 rokov bez zdravotných problmov, mohli bezpríspevkovo darovať najvzácnejšiu tekutinu. Prihlásilo sa 39 žiakov, ich počet sa však zmenil, keďže darovať krv sa rozhodli aj iní a taktiež bohužiaľ nie všetci boli vhodnými adeptmi.

Tento spontánny nápad pomôcť takýmto spôsobom sa zrodil v hlave p. prof. Krivej a p. prof. Pavlíčka. Pre väčšinu dobrovoľníkov bol odber krvi premiérovým. Preto po odobratí 4,5 decilitra krvi sa aj tým najväčším športovcom občas zatočila hlava. To však nebolo nič nezvyčajné, ako sa vyjadril prítomný ošetrovateľ, bola to prirodzená reakcia, pretože tvoje telo nevie, že to robíš dobrovoľne. A práve to slovíčko dobrovoľne nás evokuje poďakovať sa všetkým, ktorí sa tejto akcie zúčastnili a rozhodli sa pomôcť pre dobrú vec! Pretože, napriek tomu, že to je kruté, nikto nikdy nevie, kedy práve on bude túto krv potrebovať...

Veríme, že táto akcia nebola na škole posledná! Rovnako tiež, že ľudia ochotní pomôcť sa nájdu vždy... :-)

foto: p. prof. Krivá

MILAN RASTISLAV ŠTEFÁNIK
(21.7.1880 - 4.5.1919)

„VZDYCHÁME, ŽE ŽIVOT JE KRÁTKY A
SÚČASNE NÍM LAHKOMYSELNE
MRHÁME.“